

ΑΝΑΡΧΙΑ

15νθήμερη

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Αρ. Φύλλου 4 , 50 δρχ.

8 Δεκέμβρη 1987

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΧΗΓΟΣ ΜΙΛΗΣΕ...

Ο Ανδρέας Παπανδρέου επιβεβαιώνει την ύπαρξη σκευωρίας ενάντια στους Αναρχικούς.

Η ανάπτυξη της καταστολής του κράτους απέναντι στους Αναρχικούς και η προοπτική της διερεύνησης των σκευωριών διαφαίνεται και από την πρόσφατη συζήτηση στη Βουλή για την παιδεία. Στη συζήτηση αυτή που έγινε στις 18 Νοέμβρη ο Ανδρέας Παπανδρέου δήλωσε:

«Σε ότι αφορά τη 17η (εννοεί τα γεγονότα έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία) είναι ένα θέμα το οποίο έχει πολλές όψεις και το οποίο παρακολουθείται, μελετάται και ερευνάται από τους αρμοδίους και ιδίως από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης».

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός που μπορούν να καταλήξουν τέτοιες έρευνες των «αρμόδιων». Το πρόσφατο επεισόδιο της Καλογρέζας απόδειξε το μέγεθος των αστυνομικών και πολιτικών κατασκευών που προετοιμάζουν οι «αρμόδιοι».

Όταν λοιπόν αναφερόμαστε στην νέα αστυνομική και πολιτική σκευωρία δεν μπορούμε να την δούμε σαν αποτέλεσμα μόνο του ζήλου κάποιων αστυνομικών. Πρόκειται για μια μεθοδευμένη από το κράτος κατάσταση. Που στόχο της έχει όχι μόνο την επίθεση στο πιο επικίνδυνο για το κράτος τμήμα της κοινωνίας, τους Αναρχικούς. Ο στόχος έχει ευρύτερες προεκτάσεις θέλει να επιβληθεί ο ολόκληρη την κοινωνία ένα ολόκληρο σύστημα κατασταλτικών αξιών και ενεργειών.

Η επικινδυνότητα που έχουν οι αναρχικοί για το κράτος δεν έχει σχέση με μια κάποια δυναμική και μαζική οργάνωσή τους. Έχει σχέση με την απλότητα και την αμεσότητα αντίδρασης απέναντι στις όποιες κρατικές επιβουλές προς την κοινωνία, ανεξάρτητα από την αποσπασματικότητα και την μερικότητα που έχει αυτή η αντίδραση.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου έρχεται να επιβεβαιώσει τους ισχυρισμούς για την σκευωρία του κράτους απέναντι στους Αναρχικούς.

Μια σκευωρία που έρχεται να συνδέσει τους αναρχικούς με

τον ΕΛΑ την 17 Νοέμβρη και όλες τις ομάδες ένοπλης πάλης που έδρασαν ή θα δράσουν ενδεχόμενα στο μέλλον.

Μια σκευωρία που η πρόσφατη απαρχή της βρίσκεται στα δημοσιεύματα του Έθνους για μυστικό συνέδριο Αναρχικών όπου από κάποιους τάχα αποφασίστηκε η ένοπλη δράση.

Μια σκευωρία που φυλακίζει τις κοινωνικές σχέσεις.

Μια σκευωρία που θέλει να εξοντώσει τους κοινωνικούς αγωνιστές αναρχικούς.

Μια σκευωρία που πίσω της κρύβονται τα νιτερέσα με τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό της CIA και της TREVI προετοιμάζοντας ακόμα μεγαλύτερα δεσμά και εξαθλίωση για τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους. Αφού πίσω της βρίσκονται οι επενδύσεις παρωχημένων τεχνολογιών στην Ελλάδα (και η εμφάνισή τους σαν βημάτων προόδου), η εισροή κεφαλαίων μέσω του τουρισμού και η διείσδυση των ξένων υπηρεσιών στους κρατικούς μηχανισμούς, για να αναφερθούμε σε λίγα από τα γνωστά «ωφέλη» που θα επιφέρει η ανάπτυξη της νέας σκευωρίας.

Όμως παρ' όλα αυτά κάποιοι «κακοί κι ατίθασοι νέοι» θέλησαν να κάνουν μπάχαλο την πορεία για την επέτειο του Πολυτεχνείου.

Κι αμέσως ο κυκλοθυμικός αρχηγός των μικρομεσαίων δεν έχασε την ευκαιρία να πει κάποια λόγια. Μερικά εσκεμμένα, μερικά απ' αυτά αυθόρμητα. Είπε λοιπόν:

«Όσοι έρχονται σ' αυτές τις πορείες απλώς για να μεταβληθούν σε εμπρηστές, δεν είναι εμπρηστές μονάχα στην περιοχή που μπαίνει η φωτιά είναι εμπρηστές του δημοκρατικού πολιτεύματος. Και αρνούμαι να πω νεαροί, θα πω αναρχικοί και θα πω ότι αυτοί υπονομεύουν τη δημοκρατία και καταδικάζονται απερίφραστα».

Οι δυο φράσεις που προαναφέραμε είναι σαφείς για τις προθέσεις του κράτους απέναντι στους αναρχικούς και το κοινωνικό κίνημα γενικότερα και δεν χρειάζονται άλλες εξηγήσεις.

σεις.

Οι 6.000 διαδηλωτές που συμμετείχαν στο μπλοκ των αναρχικών και τα επεισόδια που ακολούθησαν οδήγησαν τον ανήσυχο αρχηγό των μικρομεσαίων να πει ανομολόγητα πράγματα που αποδεικνύουν την σκευωρία.

Ανήσυχος μίλησε για υπονόμευση της δημοκρατίας.

Όμως όταν έλεγε αυτά εννοούσε υπονόμευση των συνδιαλλαγών με τους Ευρωπαίους και Αμερικάνους (ιδιαίτερα) ιμπεριαλιστές. Τα επεισόδια έξω από την πρεσβεία του χαλούσαν τη μόστρα της νοικοκυρωσύνης του μικροαστού που ήθελε να επιδείξει με την δήθεν εξάρθρωση της τρομοκρατίας.

Γιατί με την υπόθεση της Καλογρέζας, τη δολοφονία του κυνηγημένου Μιχάλη Πρέκα και τη σύλληψη των 4 αναρχικών, εξελίσσεται ένα μέρος της σχεδιασμένης σκευωρίας του κράτους ενάντια στην κοινωνία. Δεν χωρά αμφιβολία πως τα αφεντικά επιθυμούν και μεθοδεύουν την οικοδόμηση μιας κοινωνίας που να αποτελείται από διωκόμενους επαναστάτες και τρομοκρατημένους μικροαστούς.

Πίσω από την ανακήρυξη των αναρχικών σε υπ' αριθμόν 1 δημόσιο κίνδυνο, κρύβεται η πρόθεση του κράτους:

- α. Να εξοντώσει την πιο μαχητική δύναμη της κοινωνικής ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ.
- β. Να προειδοποιήσει όλους τους μελλοντικούς κοινωνικούς αγωνιστές.
- γ. Να επιβάλλει στην κοινωνία σιγή νεκροταφείου.
- δ. Να διαμορφώσει ένα μίζερο καθεστώς βασισμένο στην ιδιότητα και τον φιλοτομαρισμό.

Ο Αρχηγός μίλησε στη βουλή
Και με δυο φράσεις ομολόγησε πολλά...

ΑΙΔΩΣ ΔΟΛΟΠΛΟΚΟΙ

Η επίθεση του κράτους επεκτείνεται

Μετά την τελευταία σκευωρία σε βάρος του Γ. Μπουκουβάλα και Β. Βογιατζή και τη διόγκωση των πραγματικών γεγονότων της Καλογρέζας σε βάρος του Κ. Σμυρνάου και Χ. Μαρίνου που βρίσκονται προφυλακισμένοι στον Κορυδαλλό, το κράτος ολοκληρώνει την επίθεσή του στον αναρχικό χώρο, με την απόδοση κατηγοριών στους υπεύθυνους έκδοσης της εφημερίδας «Δοκιμή» και του υπεύθυνου έκδοσης της εφημερίδας «Αναρχία» όπως και με την απόδοση κατηγοριών και σ' άλλα άτομα του χώρου, με σκοπό να τρομοκρατήσει και να καταστείλει την αντίσταση του αναρχικού κινήματος στις κατασταλτικές και ολοκληρωτικές επιλογές του.

Είναι αξιοθαύμαστη η επιμονή των δικωτικών αρχών να συνδυάσουν τα ασυνδυάστα. Έτσι μετά την κατασκευασμένη

κατάθεση του αστυνομικού υπαλλήλου Παπαβολιδάκη το νέο διαβιβαστικό της Ασφάλειας στον εισαγγελέα έρχεται να συνδράμει με μια νέα κατασκευή που θα στηρίξει το προηγούμενο ψέμα.

Ότι δηλ. υπήρχε σχέση της εφημερίδας με το δολοφονημένο από τα ΕΚΑΜ Μ. Πρέκα. Το να είναι κανείς υπεύθυνος της Ταχυδρομικής Θυρίδας της εφημερίδας «Δοκιμή» ή εκδότης της «Αναρχίας» και με μια σειρά ακροβατικών συλλογισμών να βρίσκεται κατηγορούμενος για σύσταση και συμμετοχή ή για υπόθαλψη εγκλημάτων μόνο η Δροσογιαννική λογική και ενόραση που είδε τους αναρχικούς να δέρνουν τους φοιτητές μπορεί να επιτύχει.

Σε λίγο θα είναι κατηγορούμενο τουλάχιστον το μισό του

πληθυσμού γιατί κοιτάζοντας στα περίπτερα έβλεπε την εφημερίδα και μαζί μ' αυτή γραμμένη την Ταχ. Θυρίδα.

Είναι κατανοητή η ξεροκέφαλη επιμονή των δικωτικών αρχών να μας συνδυάσουν με τρομοκρατικές ενέργειες και πράξεις χρόνια τώρα. Είναι γνωστή και η παταγώδης αποτυχία τους, εφόσον κάτι τέτοιο δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα.

Ακόμα και ο Γκαίμπελς θα έμενε άφωνος μπροστά στην επιμονή των επιγόνων του, οι οποίοι φαίνεται να έχουν πάρει προσωπικά την υπόθεση και ξεπερνούν τα όρια της αστειότητας.

Αρκετά όμως. Με την ίδια λογική ο εκδότης μιας εφημερίδας θα μπορούσε να θεωρηθεί ποινικά υπόλογος επειδή η 17 Ν είχε τη διεύθυνσή του στο φάκελλο που ταχυδρομεί τις προκηρύξεις της.

Αν η ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης μπορεί να οδηγήσει στο απόσπασμα όσους βρίσκονταν στο χωριό που δολοφονήθηκε κάποιος ναζιστής, η αρχή της κοινωνικής ευθύνης μπορεί να οδηγήσει στο απόσπασμα όλη την κοινωνία...

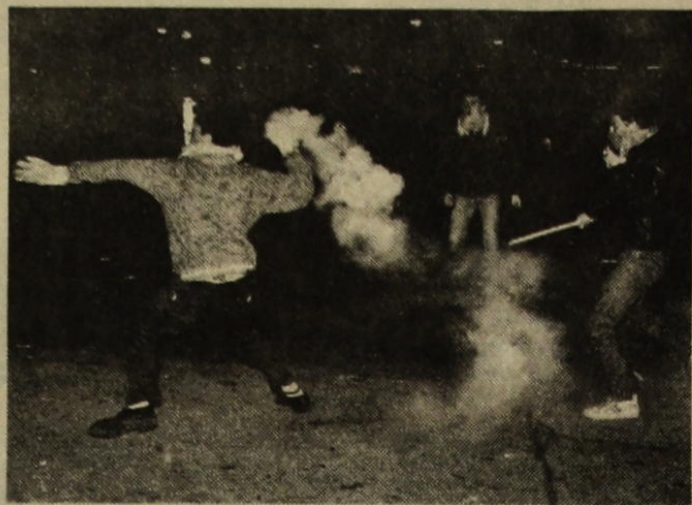
ΚΛΑΨΟΥΡΙΣΜΑΤΑ ΓΕΡΟΝΤΩΝ...

Το ευκολότερο εγχείρημα είναι η ανακάλυψη λαθών στις ενέργειες των άλλων και γίνεται ακόμη ευκολότερο, στη σφαίρα των πολιτικών πράξεων, όταν μεσολαβείται από την αρχή της αποτελεσματικότητας με την πρόσθετη επένδυση ενός βαθύτατα ηγεμονιστικού και πατερναλιστικού πνεύματος.

Ο Γ. Καραμπελιάς, στο περιοδικό «Σχολιαστής» του Νοέμβρη, μας έκανε πάλι φροντιστήριο σε ζητήματα επαναστατικής δεοντολογίας, σε σχέση με τους όρους ανάπτυξης του «κινήματος». Είναι πλέον γνωστό το άβυσσο ντεκόρ: πάνω από το πτώμα του Μιχάλη Πρέκα, όλοι οι βραχυκυκλωμένοι αχθοφόροι μιας ξεφλημένης «επαναστατικής» πρότασης, ξερνάνε τη χολή τους για ό,τι δεν κατανοούν και δεν τολμούν. Νευρωτικοί Προκρούστες στον κόσμο των ιδεών, αφορίζουν αυτό που δεν ελέγχουν, βλαστημούν είτε καλοκαίρι αυτό που τους ξεπερνά, απαιτούν μια αλλαγή των εξελίξεων με βάση τη δική τους παράσταση για την αναγκαιότητα.

Ο Γ.Κ. διαπιστώνει την ύπαρξη μιας «άγριας νεολαίας»: νέοι που δεν ικανοποιούνται από την ισχύουσα οργάνωση των κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων, και απαντούν στο ερέθισμα με «βίαιο αυθορμητισμό». Αυτό το νέο επαναστατικό υποκείμενο (σημειώνει: «Στην πασοκική» περίοδο, την περίοδο της ύπνωσης των κοινωνικών κινήσεων, το μόνο αμφισβητησιακό υποκείμενο παραμένουν ένα κομμάτι της νεολαίας, σνήθως εξωπαρετισμική και προλεταριακής προέλευσης, και το πολύ κοντινό του κομμάτι που υποπολεταριακό, που βρίσκεται και σε μόνιμη και διαρκή αντίθεση με το κράτος»), σύμφωνα πάντα με τον Γ.Κ., «είναι σε μορφές βίαιης συμπεριφοράς επειδή όλη η μεταπολιτευτική περίοδος χαρακτηρίζεται από «έλλειψη οποιασδήποτε πρότασης ικανής να εκφράσει μια ευρύτερη συμμαχία όλων των προλεταριακών και αμφισβητησιακών στρωμάτων». Η βία «μπροστά σ' αυτό το μπλοκάρισμα, σ' αυτή την απόρριψη», εμφανίζεται σαν η «μόνη διέξοδος», αφού η Αριστερά δεν «παλεύει να εντάξει αυτή την εξέγερση και αμφισβήτηση σε μια συνολική πρόταση, σε μια συνολική αντιπαράθεση». Με τη σκέψη και το λόγο του Γ.Κ., το πιο προωθημένο κομμάτι της εγχώριας Αριστεράς, προσπαθεί να δομήσει τους όρους και τις συλλογιστικές της αυτογνωσίας του. **Το κάνει όμως με τη χρήση ενός ξενέρωτου κοινωνιολογισμού, που, αντιλαμβανόμενος τα δρώοντα υποκείμενα σαν στοιχεία ενός μεταβαλλόμενου παζλ, υπηρετεί τη σκοπιμότητα του ελέγχου.** Αναπαράγοντας την ψυχολογία του ανταγωνισμού της κομματικής διαμάχης, μεταθέτει ευθύνες — από τα φασίζοντα «ΚΝΑΤ» μέχρι την κοντόθυρη προοδευτικότητα του «Αντί». Και την ίδια στιγμή με την ευέλκτιση πουνηρία του πολυπειρου ιντρούχτορα, θέτοντας ζήτημα αναζήτησης ευθυνών προβάλλει και ζυμώνει τη λογική ενός «κακού» που κάποιοι καθόρισαν την ανόδου του και τώρα αγνοούν τις τεχνικές για να το ξεφορτωθούν. Ο Δεσποτισμός της ΠΡΗΣΣ είναι γλυκύτατος, στο κείμενό του, και... γεμάτος κατανόηση: αντιμετωπίζει με συμπάθεια και καλοσύνη εκείνους που πριν από δυο χρόνια έβριζε, για να εισπράξει τότε, επίθεση στη Θεμιστοκλέους. Ο ομοιοπαθισμός των Πατέρων της όποιου ορθοδοξίας είναι προφανής και διάτρητος. **Επιπλέον, οι πολιτικάντικες μανούβρες, σε φάση ανάπτυξης της κρατικής επίθεσης, μπλοκάρουν τις κοινωνικές αντιτάσεις που δεν γίνεται να εδοκιμώσουν στο θερμικό κλίμα της αυταρέσκης ματαιοδοξίας ευδοκίμων ηγετίσκων.** Άλλωστε, ο... Κνιτισμός δεν είναι ιδιότητα μόνο των Κνιτών...

Πράγματι, υπάρχουν ζωντανά ανθρώπινα σύνολα που δεν ενυούν πλέον να υπάγουν τις αγωνίες τους στη γραφειοκρατική λογιστική κάθε στρατηγικού σχεδιασμού. Άνθρωποι που βίωσαν τις δεσποτικές αυταπάτες των κοινοβουλευτικών «διεξόδων», άνθρωποι που γέννησαν τη χυρφοφλακιστική νοοτροπία κάθε παρελθόντος κομμουνισμού, άνθρωποι που έζησαν τον στερητικό εγκλεισμό σε ιδεολογικούς στρατώνες με μαζικό συσσίτιο και ωράρια για βόλτες στο προαύλιο, άνθρωποι που διαπίστωσαν τη θεωρητικοποιημένη απάτη του τεχνητού διαχωρισμού της επιθυμίας και της ανάγκης σε «στρατηγική στόχευση» και «ταχτική κίνηση», άνθρωποι που αισθάνθηκαν τη μιζέρια των ομφαλοσκοπικών έριδων ανάμεσα στα διάφορα αυταρέσκα γκρουπούσκουλα, άνθρωποι που αντιλήφθηκαν την αποδόμησή τους σαν ανθρώπινες υπάρξεις σε έναν γελοίο και χολεριασμένο κόσμο όπου η Συντήρηση και η Αμφισβήτηση καυγαδίζουν μονότονα για το είδος και τις εντάσεις του εξουσιασμού. **Είναι αυτοί οι άνθρωποι, νέοι είτε μεσήλικες, μας είναι αδιάφορο, που επιλέγουν, με μια υπέρροχη ανελαστική καθετότητα, την καθαρτήρια οδό της βίαιης σύγκρουσης.** Και το κάνουν, όχι βέβαια με την παραφορά που θεμελιώνει η απόγνωση, αλλά με ένα ισχυρό και πλούσιο αίσθημα ευθύνης απέναντι στη «μοίρα» ενός κόσμου που επιμένει, διανοητικά και συναισθηματικά εννοησιμμένος από χίλιες αλλοτριώσεις, να ζει με «το ίδιο παλιό κρασί στα ίδια παλιά μπουκάλια». Οι άμεσες και έμμεσες ενστάσεις του Γ.Κ. για τον καταστροφικό ακτιβισμό αυτών των ανθρώπων, είναι δηλωτικές: και της αντίληψής του για την αναγκαιότητα «σχεδίου απελευθέρωσης» και της φιλοσοφίας του που οριοθετεί ακαδημαϊκά τη δυναμική της πράξης, και τον φόβο του για την εμβέλεια αυτής της «ενστικτικής επιθετικότητας». Όμως, η συνείδηση και η λογική (αλήθεια, για ποια λογικότητα μιλάμε; εκείνη που καριέριστα τη κοινωνικής κριτικής ή εκείνη του εξεγερμένου που πιάνει τα όριά του μέσα στις αόφρητες πιέσεις του εξουσιαστικού πολιτισμού και απαντά με τη μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουν οι θεμίσιοι και οι συνθήκες της Κυριαρχίας;) μπορούν να κατανοηθούν μόνο υπό το φως των κοινωνικών εντάσεων και των αναπτύξεων της ταξικής πάλης. Το «αυθόρμητο» δεν περιέχει καμμία απρόσιτη μεταφυσική: είναι η άμεση και εκρηκτική διάρρηξη των συμβάσεων στη βάση μιας συσσωρευμένης ενέργειας ορτής. Αυτή η ακαναλιζόμενη στην αντιεξουσιαστική πρόθεση δεν έχει (ούτε θα μπορούσε να έχει) κανένα σημείο επαφής με καμμία πάσχουσα και ασύμματα Αριστερά: είναι η πρώτη στάση για τη δημιουργική υπέρβαση κάθε Αριστεράς, είναι η αυτενέργεια των καταπιεσμένων που εγκλωβίζεται μόνο στη δική της επαναστατική νομοτέλεια — **και είναι καθήκον του πολιτικού λόγου, να πηγάει από τη δική της δυναμική, να τη σέβεται και να τη διαχέει σαν αναγκαιότητα.** Η εμβέλεια της, όπως πραγματώνεται μέσα στη σύγκρουση και όχι στα εγκεφαλικά εργαστήρια του ιερατείου κάποιας σχέτας, υπερβαίνει τους θαμπούς ορίζοντες των επιτελικών σχεδιασμών. Αυτή η πρόθεση, μεταφράζοντας στην πράξη το βίωμα της υποτέλειας, και αντιλώντας εμπνεύσεις από την ανορθολογική σύλληψη των ριζικών αναγκών, **θέτει αιτήματα που είναι αδύνατον να αφομοιωθούν από τα διάφορα χωνευτήρια του συστήματος.** Αυτή η μοναχικότητα, μέσα στη βύσση καθμερινότητας των εκλογικευμένων συμβιβασμών, διαθέτει τη δική της συντριπτική διαλεκτική που βασίζεται στην επιβολή της ιστορικής νομιμότητας της Ουτοπίας. Ας καθήσει ο Γ.Κ. να μελετά τρόπους αντιμετώπισης του συγκοινωνιακού προβλήματος της πρωτεύουσας. Ας καθήσει, επίσης, να παίζει, με την επικίνδυνη φθορότητα του σοβαροφανούς ηλιθιωμένου, με τα περιθώρια που αφήνει, ή «αφήνει», η καθεστωτική

νομιμότητα — συντάγματική ή άλλη. Αυτή η «άγρια νεολαία», δημιουργία της απομυθοποίησης της Εξουσίας και κατάρρευσης των καθεστωτικών μύθων, ζει πέρα από τα τσιρκολάνικα σκηνικά της επίσημης Πολιτικής, φτάνει τις μαζικές προδιαγραφές κάθε μάρκετινγκ που ανασυνθέτει το έκτρωμα της «κοινής γνώμης», δημιουργεί το ιστορικό γεγονός μέσα από το άμεσο βίωμα της ταπείνωσης. Ναι, φιλάτε Γ.Κ. «είναι η ώρα των Κολασμένων» όπως παρατηρεί, έστω κι αν το θέτεις με την κρυφή διάθεση να συκοφαντηθεί ουσιαστικά το πιο ζωντανό κομμάτι της Ελληνικής κοινωνίας. Εμείς, σαν αναρχικοί, επιμένουμε να αναγνωρίζουμε μια ουσιαστική πρόταση ζωής εκεί που εσύ, με έναν κακοστημένο συνδυασμό αγοραίου ψυχολογισμού και υποτέρβουλης πολιτικολογίας, διακρίνεις μόνο αδιέξοδα και εμπλοκές.

Γράφει χαρακτηριστικά, ότι τα συμβάντα του τελευταίου καιρού ήρθαν να βάλουν «στην ουσία το πρόβλημα του πολιτικού αδιεξόδου στο οποίο έχουν περιέλθει η θεωρία και η πρακτική της κοινωνικής αλλαγής». Όμως το αδιέξοδο αυτό αφορά τα ηγετικά διευθυντήρια της εξουσιαστικής Αριστεράς και κάθε έκφρασης του μικροαστικού προοδευτισμού. Είναι αντανάκλαση και επικύρωση της εγγενούς τους ανικανότητας να αρθρώσουν πειστικό λόγο: λόγο ανατροπής και όχι τεχνοκρατικής διαχείρισης των αναγκών των καταπιεσμένων, λόγο επαναστατικής αντιπαράθεσης με τα όργανα και τις διοργανώσεις του Κράτους και του Κεφάλαιου, λόγο που δεν θα επαγγέλλεται την τέλεση της επανάστασης αλλά θα εργάζεται για την επαναστατικοποίηση των ανθρώπων, λόγο που δεν θα εκπέμπει οδηγητικά σήματα αλλά θα αναλύει την πραγματικότητα όπως είναι και όχι όπως τη φαντάζεται ή την επιθυμεί, λόγο που δεν θα μεθοδεύει τη συμμετοχή στο κοινωνικό παιχνίδι αλλά θα απομυθοποιεί και θα σμποτάρει το παιχνίδι αυτό, λόγο που θα κάνει την επιθυμία πολιτικού εγχειρήματος και δεν θα παραδέρνει ξενέρωτος αλλά εμφανιστικός κόπου ανάμεσα στην διανοουμενίσκουα μόνωση και τον ανώδυνο εναλλακτισμό, λόγο που θα απελευθερώνει τη μαγεία της εξεγερτικής βούλησης και δεν θα μεσολαβεί για να εκφυλιστεί η ένταση σε συμβολική πράξη κατάληξης ενός κτηρίου. **Όταν η κοινωνική σύγκρουση ουρλιάζει στους δρόμους η μόνη ψυχραιμία που χρειάζεται είναι εκείνη που θα πολλαπλασιάσει τα αποτελεσματικά δυναμικά χτυπήματα στους μπάτσους και τους άλλους δήμευ.** Γίνονται καταγέλαστοι όλοι εκείνοι οι γραφικοί ρήτορες των συμποσίων που αποπειρώνται, με επιδέξιες θεωρητικές αλχημείες, να χρώσουν τη μικρότητα και την παροπλισμένη τους αλαζονεία στο «κίνημα», ταυτίζοντας τα μίξερ αλλά φωνακλάδικα γηρατειά τους με μια υποτιθέμενη αγωνιστική κόμψη των καταπιεσμένων. Θα ήταν μια γελοία φάρσα, από τον πλανόδιο θίασο των αριστέρων αφεντικών, αν δεν ήταν μια προσπάθεια αντιπαραπομπής. **Μια τέτοια Αριστερά, κρατιστική και επιστημονιστική, κράζουν και περιφρονούν οι «Κολασμένοι».** Την Αριστερά που αντιλαμβάνεται την ταξική πάλη ως μεσολαβούμενη από την απλή αναλογική, την Αριστερά που μεταπηδά από τις αντιδεξιές κορώνες πριν τις εκλογές του '81 σε έναν πλατωνικό έρωτα για τον Καραμανλή, αλλά και την Αριστερά που ανάγει τις σεξιστικές εξάρσεις του Σαρτζετάκη στην αυθεντία του αστού συνταγματολόγου Μάνεση, αλλά και την Αριστερά που το βουλώνει τους τους κοριοίς στη «Δοκιμή» και το παίζει αγανάκτηση όταν τους εισπράττει και η ίδια, αλλά και την Αριστερά που προσπαθεί να επιβιώσει πολιτικά με εισαγωγές ξεθωριασμένων εναλλακτισμών εξ Εσπερίας. Αυτή την Αριστερά... πλευρά και εκδοχή της υπάρχουσας εξουσιαστικής κοινωνικής δομής.

Παίδι αυτής της κακορίζικης Αριστεράς και ο Γ.Κ. παγιδευμένος στα φιλοσοφικά θεμέλια του κοινωνικού της λόγου, συγκεκριμενοποιεί την άποψή του για το αδιέξοδο, σημειώνοντας βαρύγδουπα αλλά και σχηματικά ότι πρόκειται για «αδιέξοδο που κινείται ανάμεσα στους δυο πόλους του ρεφορμισμού και του ένοπλου». Δηλαδή, στην πλατιά έκταση της «κοινωνικής αλλαγής» (πόσες ενόχες αλλά και πόσες ισοτενίες συμφεροντολογικές διαθέσεις εμποδίζουν τη διατύπωση της έννοιας «ριζική κοινωνική ανατροπή...») εμφανίζεται να αποτελεί πραγματικότητα αυτό το πολιτικό σχήμα. Ίσως έτσι να βόλεψε μερικώς, αλλά αυτό δεν ισχύει. **Οι καταπιεσμένοι, που δίνουν μια σαφή πολιτική διάσταση στην αόριστη κοινωνική τους διαμαρτυρία μέσα από βίαιες εξεγερτικές πρακτικές, δεν αντιμετωπίζουν στην πράξη τέτοια διλήμματα.** Οι σοφιστείες του Γ.Κ. (για να συνεκτιμηθούν, η ΕΟ 17 Ν, ο νεκρός επαναστάτης Χ. Τσουτσουβής, η ειδική περίπτωση του Μ. Πρέκα, η βίαιη συμπεριφορά κάποιων «συλλογικών υποκειμένων»...) είναι μια ανεπιτυχής απόπειρα να θωλώσουν τα νερά σε μια περίοδο αναζητήσεων για να ξεπεραστούν οριστικά τα μικρομάγαζα και οι επαγγελματίες διερμηνευτές των κοινωνικών παλμών. Οι αναρχικοί, επιμένουν, δεν είναι διατεθειμένοι να αφήσουν αναπάντητη κάθε πλαστογραφία.

Η επιλογή της βίας είναι μια ώριμη πολιτική επιλογή. Δεν είναι μια ιδιότυπη, ενστικτώδης και σπασμοδική, διαμαρτυρία για μια Αριστερά που αποσυντίθεται γελοιοποιούμενη μέσα στην κρίση της. Δεν εγγράφεται στα κριακά φαινόμενα που διαπερνούν και κλονίζουν το υπάρχον πολιτικό σύστημα ούτε αντανάκλα την κρίση της ιδιοκτητικής κοινωνίας: αυτές οι απόπειρες «εξήγησης» παραπέμπουν στον λοκαλίστικο πατερναλισμό του Φίλια. Η επιλογή της βίας υλοποιεί μια ορισμένη αντίληψη για την οξύνση των κοινωνικών αντιθέσεων: αντίληψη που εκτιμά ότι είναι αναγκαία επαναστατική συνθήκη η πολύμορφη μετατροπή του κρυφού κοινωνικού πολέμου σε φανερό πόλεμο. Ξεκινώντας από τη θεμελιακή επιλογή της ριζικής αντιθετικότητας, το εξεγερτικό δυναμικό διοχετεύεται σε επεμβά-

σεις που οξύνουν τη διάσταση-σύγκρουση με το Κράτος. Ορθολογικά είτε «ασυνείδητα» σχεδιάζονται και γίνονται ενέργειες που ρυθμίζονται καταλυτικά από την προτεραιότητα της καταστροφής. Δεν μπορεί να συμβεί διαφορετικά, με δεδομένη την προοπτική της Πράξης του Κράτους — να καταστρέψει τον κοινωνικό ιστό, να χειραγωγήσει ριζικά, να καταστρέψει ολοσχερώς την ανθρώπινη ύπαρξη. Το πρόβλημα που τίθεται (και δεν θέτει ο «επαναστάτης» Γ.Κ.) έχει να κάνει με τη **γενικευμένη κοινωνική βία.** Εδώ ακριβώς αναδεικνύεται η αναρχική φιλοσοφία της βίας, εδώ ακριβώς ορίζεται η αντίθεση με το επαγγελματίστικο λενινιστικό πρότυπο της ΕΟ 17 Ν, εδώ ακριβώς ακυρώνεται η ισοπεδωτική ταύτιση της βίας με το ένοπλο. Το πολιτικό σχήμα που κατασκευάζει ο Γ.Κ. γίνεται πλέον αντιληπτό σαν **συγκρουσιακή σχέση ανάμεσα στον ενσωματωμένο Αριστερό λόγο και την αντίληψη της βίαιης ρήξης.** Οι αναρχικοί, σε μια δημιουργική αντιστοιχία με αυτή την «άγρια νεολαία», και πέρα από κάθε χαζοχαρούμενο πασιφισμό, επιλέγουν ούγουρα τη βία. **Ο τύπος της βίας θα καθοριστεί από το επίπεδο συνείδησης και τα πορίσματα των αναλύσεων του υποκείμενου που θα την ασκήσει.** Το πρόβλημα των εμπλοκών στην ανάπτυξη των λαϊκών αγώνων δεν βρίσκεται στη βία, αλλά στη μη γενικευμένη χρήση της και στην υποκατάσταση της είτε από πρακτικές ουσιαστικά νομιμόφρονες και «γλυψιματικές» προς τους «πολίτες» είτε από βίαιες ταχτικές καθεστωτικές αποδοχής και αποκοπής από ευρύτερες ανατρεπτικές διεργασίες. Έχει σημασία να κυκλοφορήσει μέσα στην κοινωνία, διαμέσου έμπρακτων ενεργειών, η λογική της δυναμικής αντιπαράθεσης με το Κράτος που νομοθετεί, σκοτώνει, παρακολουθεί, δέρνει, φυλακίζει. Επομένως, η ουσία του προβληματισμού τοποθετείται, όχι στις τεχνικές αποβαιοποίησης των εξεγερμένων αλλά στη διάχυση του πνεύματος της εξέγερσης, που έχει εξ ορισμού συγκρουσιακό χαρακτήρα. Στις σημερινές συνθήκες, η κοινωνική αντίσταση δεν μπορεί παρά να έχει επιθετικό χαρακτήρα και το κύριο βάρος της διαδικασίας που συνεπάγεται αυτό καλούνται να το σηκώσουν οι αναρχικοί. Από τις θεωρητικές ενασχολήσεις, και με σταθερά δεδομένα μερικές βασικές παραδοχές στον τομέα της κοινωνικής δράσης, χρειάζεται να μεταβούμε στη δοκιμασία της μεθοδικής δραστηριότητας μέσα στην κοινωνία. **Αξιοποιώντας, με τη γονιμότητα της επαναστατικής φαντασίας, τις εμπειρίες μας, επιβάλλεται να συνθέσουμε σε νέους τύπους επεμβάσεων την ανάλυση, την αντιληφοφόρηση και τη δράση.** Αυτό προϋποθέτει και ανασθεωρήσεις οπτικών που χρησιμοποιούσαμε για να κρίνουμε τους εαυτούς μας και τη σχέση μας με τον κόσμο. Οι εξελίξεις στο εσωτερικό της Ελληνικής κοινωνίας καθορίζουν την αναγκαιότητα να αποκεντρωθεί η επαναστατική δράση. **Με βάση διάσπαρτες αυτόνομες μικρομάδες, σε τοπική βάση και σε μόνιμη επαφή στα πλαίσια της λειτουργίας συντονιστικών έπικουρικών δομών,** γίνεται να απαντήσουμε στον συγκεντρωτισμό του Κράτους, και σε κάθε κεντρική λογική που μπλοκάρει τις διεργασίες διάχυσης του αναρχικού λόγου στην κοινωνία με βάση την αυτονομία του υποκείμενου. Η διαλεκτική σύνδεση του Μερικού με το Γενικό, στον αδιαπραγμάτευτο άξονα της δυναμικής αντικαθεστωτικής δράσης, έρχεται να απαντήσει στα τεχνητά διλήμματα κάθε κρατιστή Μεσοία, μεταφέροντας το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης στο άμεσο και συγκεκριμένο βίωμα του καταπιεσμένου από την συμμετοχή του στην 24ωρη δόμηση των όρων και πλαισίων της άλωσης του.

Μέσα σε τούτο το πλαίσιο προσδιορίζουμε τη στάση μας απέναντι στην εκτίμηση του Γ.Κ. ότι σήμερα συμβαίνει διάσπαση του ταξικού μίσους από τον λόγο, και ότι, συνεπώς, «η νέα ουτοπία, απόπειρα, προσπάθεια, θα πρέπει να θέτει ακριβώς αυτό το στόχο, τη συνεύρεση του ταξικού μίσους και του λόγου. Το καθένα διαχωρισμένο είναι αδιέξοδο και θάνατος, είτε θάνατος από σφαίρες, είτε αργός και άθλιος θάνατος». Αγνοούμε και αδιαφορούμε για τις συγκολλήσεις που ονειρεύονται οι διάφοροι αρμόδιοι των επαναστατικών καθηκόντων. Συγκολλήσεις που προτείνονται από την πικρή τους διαπίστωση ότι τείνουν να μείνουν απελπιστικά μόνοι απέναντι στο μαχόμενο κοινωνικό κίνημα που τους ξεπερνά. Συγκολλήσεις που επιμένουν να θέτουν εκβιαστικά σχήματα ανάλυσης και δεν μπορούν να δουν τις θετικές διεργασίες μιας νέας ζωής εκεί που μιλούν για την «απελπισμένη πρόταση του αντάρτικου». Η αναρχική άποψη για το αντάρτικο πόλης, πέρα από τον πραξικοπηματισμό και τον ένοπλο κομματισμό, είναι μια ελπιδοφόρα συνιστώσα της πλατύτερης κοινωνικής πρότασης των αναρχικών — πρόταση που καταθέτουν την έννοια ριζοσπαστισμού και λύνει τον «γρόβιο δεσμό» που επισημαίνει ο Γ.Κ. Μέσα σε κάθε ελπίδα, που αντιμάχεται με συνέπεια τους όρους της κοινωνικής αθλιότητας, λειτουργεί μια προοπτική θανάτου. Η ζωή δεν είναι μια εξετοιμασμένη φυσική κατάσταση. Στην αναρχική σκέψη, η έννοια της αποτελεσματικότητας δεν υπολογίζεται με ποσοτικά μεγέθη. Και γι' αυτό ακριβώς εμείς σε ό,τι ορίζουμε σαν εξεγερτική στάση δεν διακρίνουμε διαχωρισμό του ταξικού μίσους από τον λόγο. **Γιατί ο λόγος είναι ο συλλογισμός που οργανώνει την ισχύ και το δικαίο της επαναστατικής επιθυμίας.** Και γιατί η επαναστατική επιθυμία στην κλιμακούμενη αντιεξουσιαστική της προοπτική δεν υπαγορεύεται και δεν μοντάρεται από κάποια μαζική σχματοποίηση των επαναστατικών συνθηκών. Υπάρχει ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στη «δημιουργία» και στην «κατασκευή» συνθηκών. Το ζητούμενο είναι οι πραγματικοί και λειτουργικοί τρόποι με τους οποίους υλοποιείται το αναπαλλοτρίωτο επαναστατικό πρόταγμα «βία στη βία της εξουσίας». Γιατί η κεντρική αγωνία και στόχευση

Η ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το σύγχρονο φοιτητικό κίνημα εμφανίζεται στην Ελλάδα στη δεκαετία του '60. Μέχρι τότε δεν γινόταν λόγος για φοιτητικό κίνημα στο βαθμό που οι φοιτητές όχι μόνο ενσάρκωναν τις επιλογές της κυρίαρχης κρατικής ιδεολογίας αλλά ήταν και ο βασικός κοινωνικός χώρος αναπαραγωγής της. Εξάλλου ήταν και το γεγονός ότι το κοινωνικό αυτό στρώμα αποτελούσαν επιλεκτικά, τα παιδιά πλούσιων εμπόρων, γαιοκτημόνων, αστών.

Το '60 με κορύφωση το '65 το φοιτητικό κίνημα — μια τάση γιατί η άλλη εξίσου ισχυρή αποτελούσε η ΕΚΟΦ — εμφανίζεται όχι αυτόνομο βέβαια, αλλά πλάι στους καινούργιους συμμάχους του που διεκδικούσαν μια θέση στο μεταπολεμικό κράτος στη μεταπολεμική κοινωνία. Η ανοδική πορεία της ανερχόμενης μικροαστικής τάξης, η πίεσή της για τη συνεχή άνοδο και καλύτερευση, ο αγώνας της να μπει στους θεσμούς ορμητικά να απλωθεί και να γαντζωθεί από το κράτος, να μπει στις υπηρεσίες, στα Πανεπιστήμια, έδωσε και το στίγμα του φοιτητικού κινήματος. 114, 15%. Παιδεία = δαπάνες, σίτιση, επαγγελματική αποκατάσταση.

Από τότε όποτε εμφανίζονταν το φοιτητικό κίνημα — ογκούμενο πλέον λόγω ανοίγματος των Πανεπιστημίων — χαρακτηριζόταν από αυτό που γεννήθηκε.

Ποσοτικά αιτήματα που αν εκτρέπονταν αυτό γινόταν από την επέμβαση άλλων κοινωνικών τμημάτων. Το Πολυτεχνείο δεν θα 'χε καν ακουστεί εάν δεν δινόταν ο' αυτό ο χαρακτήρας που πήρε από την παρέμβαση των εργαζομένων και άλλων κοινωνικών ομάδων.

Κάνουμε αυτόν το μικρό πρόλογο για να μπορέσουμε να αναλύσουμε τα σημερινά πιο σύνθετα αλλά και πιο κωμικοτραγικά προβλήματα που αναβλύζουν από το φοιτητικό κίνημα. Όμως ένα σημαντικό διλήμμα στην πορεία του φοιτητικού κινήματος ήταν αυτό που για πρώτη φορά εμφανίζεται με σοβαρές αντιπολιτευτικές και επαναστατικές διαθέσεις απέναντι στην κυρίαρχη ιδεολογία και εξουσία. Ήταν ο αγώνας των φοιτητών ενάντια στον 815. Ο αγώνας αυτός ξεπερνούσε κατά πολύ το συνδικαλιστικό χαρακτήρα του φοιτητικού κινήματος — δαπάνες, κουπόνια κ.λπ. — και ο σπουδαιότερος λόγος του θετικού ξεπεράσματος ήταν βασικά ο αγώνας ενάντια στο θεσμό (815) πράγμα που τους επέβαλε η κριτική τους να είναι συνολική και η στάση τους αγωνιστική. Το φοιτητικό κίνημα του '79 άλλαξε πράγματι τη ροή της ιδεολογίας όπως κύλαγε μέχρι τότε. Έθεσε πρόβλημα κοινωνικής κρίσης, συνολικό ο' όλους τους τομείς, αγκαλιάζοντας για πρώτη φορά τα πηγάδια κοινωνικά προβλήματα.

Οι καταλήψεις των Πανεπιστημίων ήταν πραγματικές στο βαθμό που μέσα σ' αυτές τις μαζικότερες συμμετοχικές διαδικασίες η κοινωνική κριτική είχε τη μορφή απόρριψης του φοιτητικού ρόλου.

Ο 815 ήταν η αφορμή για τη ριζική κριτική του Πανεπιστημίου ως θεσμού της γνώσης με το διαχωρισμό που παράγεται.

Στο χώρο της ιδεολογίας πετάχτηκαν όλα καλάθια των αχρήστων οι ιδεολογίες του λενινισμού, του μαοισμού, αφού πρώτα είχαν αποδιοργανωθεί οι κυρίαρχες παρατάξεις της ΚΝΕ και του ΠΑΣΟΚ.

Η συμβολή τότε των αναρχικών · αντιεξουσιαστών · αυτόνομων

ήταν ακριβώς ότι κατόρθωσαν να γίνουν ξαφνικά ανεξάρτητο κίνημα, να μπουν στην πρωτοπορεία και να αναλάβουν το κύριο βάρος της κριτικής στις μέχρι τότε υπάρχουσες ιδεολογίες.

Βέβαια όλα αυτά δεν πήραν το ευρύτερο κοινωνικό χαρακτήρα που αναμενόταν κι γι' αυτό την κύρια ευθύνη δε φέρνει το φοιτητικό κίνημα. Θα πρέπει να δούμε — άλλη φορά βέβαια — και το επίπεδο της εργατικής τάξης, αλλά και γενικότερα της κοινωνίας του τότε: Μετά από αυτή την κορύφωση το φοιτητικό κίνημα περνάει σε μια νάρκη στην οποία συντελεί και η άνοδος του ΠΑΣΟΚ και της μετατρέπεται σε χειμερία νάρκη.

Το ΠΑΣΟΚ υποσχόμενο γενικό εκσυγχρονισμό θεσμοποιεί καινούργια νομοσχέδια όσο καινούργιο είναι και το ελληνικό Πανεπιστήμιο, νομοσχέδια που περνάνε απαρατήρητα από τους ενδιαφερόμενους, λόγω της ανουσίας που περιέχουν.

Το ελληνικό Πανεπιστήμιο όπως όλοι οι θεσμοί δεν πέρασε ποτέ από την οργανική ανάπτυξη και τον εναρμονισμό με τις γενικότερες απαιτήσεις του συστήματος παρ' όλο που ήταν ασφυκτικά δεμένο στην κυρίαρχη ιδεολογία.

Το ελληνικό Πανεπιστήμιο ποτέ για παράδειγμα δεν ήταν εναρμονισμένο με την παραγωγική διαδικασία κι αυτός ήταν ο λόγος που τα προβλήματά του, προβλήματα προσδιορισμού συσσωρεύονται διαρκώς.

Αν ας πούμε το πρόβλημα της εξειδίκευσης ήταν αίτημα αναγκαίο για το κεφάλαιο και για τους φοιτητικούς ρόλους στη δεκαετία του '60 και του '70 για να εναρμονιστεί το Πανεπιστήμιο με την παραγωγή, σήμερα τέτοιου είδους λειτουργικά προβλήματα για το κεφάλαιο τουλάχιστον δεν υπάρχουν.

Έτσι η επίσημη εξουσία αυτοσχεδιάζει προς άλλες κατευθύνσεις και κυρίως ως προς το χαρακτήρα της γνώσης και το γενικότερο ρόλο της παιδείας, προς μια κοινωνία που έρχεται (τεχνολογία, συστηματοποιημένη γνώση, μέθοδο σκέψης κ.λπ.) εναρμονισμένα όχι με την παραγωγή αλλά με τα κομπιούτερς.

— Πρόσφατα το φοιτητικό κίνημα εμφανίζεται με αιχμές προβλήματα της δεκαετίας του '60, προβλήματα γηγενή του ελληνικό Πανεπιστημίου που η ίδια η εξουσία όχι μόνο τα καταλαβαίνει αλλά και είναι διατεθειμένη να συμμετέχει στις κινητοποιήσεις τους.

Το θέμα όμως είναι αλλού.

— Αν το '79 το φοιτητικό κίνημα πάλευε ενάντια στην εξειδίκευση και στη διαχωρισμένη γνώση. Σήμερα το φοιτητικό κίνημα παλεύει για την εξειδίκευση.

— Αν το '79 το φοιτητικό κίνημα έβαζε ζητήματα συνολικής κοινωνικής κριτικής, σήμερα το φοιτητικό κίνημα καλεί το λαό πίσω του σε μια συντεχνία πολύ λιγότερο συμπαθής από άλλες.

— Αν το φοιτητικό κίνημα του '79 ήταν ανατρεπτικό, το σημερινό φοιτητικό κίνημα ούτε αντικυβερνητικό δεν είναι.

— Αν ο υπουργός Παιδείας του '79 φοβόταν ένα ΜΑΗ '68 ο σημερινός είναι διατεθειμένος να συμμετάσχει στις ανώδυνες για το κοινωνικό σύστημα κινητοποιήσεις.

— Αν οι καταλήψεις το '79 ήταν δημιουργικές, μαζικότερες και ουσιαστικές, σήμερα είναι χώροι άνευ ενδιαφέροντος και για τους «καταλήψεις».

Όμως οι μνήμες δεν ξεχνιούνται εύκολα. Αν η κυρίαρχη σήμερα ιδεολογία του φοιτητικού κινήματος έχει αιχμές σίτιση · στέγασση · εξειδίκευση, υπάρχει σε μειοψηφική μορφή και λιγότερο συγκροτημένη, η τάση του '79.

Συμπεριώσεις · αυτόνομοι · αντιεξουσιαστές κ.λπ. Κάνουν την εμφάνισή τους με λόγο όμως αδύναμο με αποτέλεσμα ή να ενισχύουν την πολυμορφία του φοιτητικού κινήματος ή να αναπαράγουν με κούραση αιτήματα του '79, με περισσότερο όμως ρεφορμισμό.

Σήμερα όμως η εξουσία κάνει προσπάθεια να εναρμονίσει όλη την κοινωνία, αν είναι δυνατό και να την εγκλωβίσει στη μελλοντική κυρίαρχη της χωρίς επιστροφή.

— Ο ρόλος του Πανεπιστημίου ως φορέας καταστολής της σκέψης και δημιουργίας ρομποτοποιημένου τύπου ανθρώπου.

— Το Πανεπιστήμιο που προωθεί το διαχωρισμό, τον έλεγχο απέναντι στην κοινωνία των κομπιούτερς.

— Το Πανεπιστήμιο ως βασικός μοχλός για την κυρίαρχη της εξουσίας.

Το Πανεπιστήμιο σήμερα δεν προσπαθεί να οριοθετηθεί σε σχέση με την παραγωγή αλλά σε σχέση με την εξουσία και την κυρίαρχια. Αν δηλ. η γνώση και η ιδεολογία αναπαράγονται και καταμερίζονται στο Πανεπιστήμιο για να εναρμονιστεί με την παραγωγή, σήμερα και αύριο το Πανεπιστήμιο θα πρέπει ετοιμαστικά να εναρμονιστεί με τη μέλλουσα πραγματικότητα του κράτους και της εξουσίας.

Η αυριανή κυρίαρχη στηριγμένη στη γνώση και στην τεχνολογία θέλει το Πανεπιστήμιο χώρο για να πετύχει αυτό ρίχνοντας ταφόπλακα στη μέχρι τώρα χρήση του Πανεπιστημίου. Τώρα το Πανεπιστήμιο θα πρέπει να εναρμονιστεί και να οριστεί σε σχέση με την πληροφορική, ρομποτική, κυβερνητική, παράγοντας ανθρώπους που θα επανδρώσουν αυτές τις δομές. Προς τούτο απαιτείται. α) Σκέψη συστηματική, β) λογική δομημένη, γ) κωδικοποιημένη γλωσσολογικά, δ) απόλυτα πειθαρχημένα άτομα.

Αυτός ο χαρακτήρας του Πανεπιστημίου είναι επιλεκτικός, κάποιους θα αφήσει έξω κάποιους θα πάρει μαζί του.

Το φοιτητικό κίνημα θα πρέπει αντί να αναμασάει τη δεκαετία του '60 να δει τον κίνδυνο και να θέσει προβλήματα που αναβλύζουν από το σήμερα.

Όλα αυτά όμως τα προβλήματα δεν αφορούν τους φοιτητές αλλά όλη την κοινωνία. Ξεπερνώντας λοιπόν τη φοιτητική παραταξιακή μιζερία ας περάσουμε από την ουρά της ΕΦΕΕ στην πρώτη γραμμή κοινοποιώντας το πρόβλημα στην κοινωνία, πρόβλημα που αφορά ολόκληρη την κοινωνία.

Το Πανεπιστήμιο της γενικής κουλτούρας, το Πανεπιστήμιο της εξειδίκευσης, το Πανεπιστήμιο της τεχνολογίας και της κυρίαρχιας. Αν γίνανε συνεργοί στα δύο πρώτα, ας μη γίνουμε συνεργοί και στο τελευταίο γιατί δεν θα υπάρχουν περιθώρια ούτε για ενοχές.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

«Μετά το τελευταίο όργιο της κρατικής καταστολής κατά την πανεκπαιδευτική πορεία της Παρασκευής 13/11 καθώς και κατά τη λήξη της πορείας για την επέτειο του πολυτεχνείου 17/11, ο σύλλογος Φοιτητών Αρχιτεκτονικής επιδείχθηκε ότι τα αλληλέγγυα κτηνήματα καταστολής εντάσσονται σε ένα γενικό σχέδιο απόκλισης από την συνταγματική νομιμότητα (ΕΚΑΜ, Παλαιοί, Άμυνα, Στρατολογική, παρακολούθησεις-περιορισμούς του απώρητος, 5.000 μισθοφόροι, η κοινοβουλευτική ανεξέλεγκτη ίδρυση απεριόριστων υπηρεσιών ασφαλείας από το υπουργείο Εσωτερικών, ενεργοποίηση των ΜΕΑ ακόμα και μέσα στα ΑΕΙ), και επειδή αυτοί οι ό-νες εντάσσονται και διαμορφώνονται μέσα σε ένα γενικότερο πλαίσιο κοινωνικών συγκρούσεων, πέρα από κάθε κομματικό παγινίδι, καταγγέλλει την αστυνομικό-στρατιωτική μεθόδευση που τείνει να εξαφανίσει κάθε στοιχειώδες πεδίο διεκδίκησης, καταγγέλλει συγκεκριμένα την άγρια επίθεση ενάντια σε τμήματα της πορείας του πολυτεχνείου (17/11) και της πανεκπαιδευτικής πορείας (13/11), και ζητάει την απελευθέρωση όλων των κρατουμένων.

Μέσα στο προαναφερόμενο πλαίσιο της αστυνόμευσης της κοινωνίας και την καταστολή των δυναμικών της καταγγέλλουμε την συνεχιζόμενη κράτηση των Σμυρναίου, Μαρίνου, Μπουκουβάλα, Βογιατζή, πάνω σε ένα προκατασκευασμένο κατηγορητήριο, καταγγέλλουμε την αιωπηλή θανάτωση του πολιτικού κρατούμενου Μασούριτσο Φολλίνι και ζητάμε την άμεση απελευθέρωσή του.

13/11/1987

από σελ. 2

δεν αφορά στην επαναδιευθέτηση των προϋποθέσεων της μιζερίας μας, αλλά στην καταστροφή τους. Η θεμελιώδης ιστορική αντιπαλότητα Κράτους-Κοινωνίας δεν γίνεται να αναστραφεί, υπέρ των ανθρώπων, με πολιτικές φιλοσοφίες δομημένες, ρητά ή ανομολόγητα, στον εξελικτικισμό και τις τακτικίστικες διαχειρίσεις. Δεν είναι μόνο ο Τάμπρας και ο ΕΚΑΜ: είναι γενικά η Εξουσία, σαν ιστορικά καθορισμένο Όλον μέσα στη ζωή, που λεηλατεί και νεκρώνει. Και είναι έτσι, με βάση αυτό το Όλον, που χρειάζεται να μελετηθεί η διαλεκτική ενότητα: Θεσμός - Ρόλος - Άτομο. Μόνο αυτή η σπουδή, μακριά από τον μηχανικισμό και τον ευνουχιστικό επιστημονισμό του Μαρξισμού και των παραφάδων του, μπορεί να εξηγήσει δικαιοδικά την πρωτοβουλία του Χ. Τσουτσουβή και να αποδείξει ότι αλλιώς εννοούν τον λόγο οι γραφειοκράτες και αλλιώς οι επαναστάτες, και ακόμη να φωτίσει το ώριμο, το συνειδητό και το διαλεκτικά αισιόδοξο της πράξης. Δεν θέλουμε να κάνουμε επιστήμη ούτε να συγγράφουμε ακαδημαϊκή διατριβή: θέλουμε, σαν αναρχικοί, να συνεισφέρουμε στην ποιοτική αναβάθμιση των κοινωνικών αντιτάσεων, στη διάχυση του επαναστατικού πνεύματος, στην άνθηση του ταξικού μίσους που ξέρε να ανακαλύπτει δρόμους και τρόπους για να διεκπεραιώνει σωστά την συγκρουσιακή του σχέση με τους βιαστές της ανθρώπινης ελευθερίας. Δεν είμαστε εμείς οι προικισμένοι που θα επιβάλλουμε δομές αγώνα. Όταν το Κράτος δρομολογεί διαδικασίες μαζικής παραγωγής Καρνέδων, όταν η Ηθική βασίζεται στη ληστρική αυτάρκεια του αποχυνωμένου ατομικιστή, όταν η Πολιτική μεσολαβείται από το ρητορικό νταηλικό αντιμαχόμενων ματαιόδοξων πατριών, όταν η Εξουσία γίνεται ψυχολογική προϋπόθεση κάθε τιποτένιου μικροσπαταλέα της καθημερινότητας, όταν η Επανάσταση λογοκρίνει την αυτοδιάθεσή της με ενσωματώσιμους εναλλακτισμούς: ας μωροκλαίει οι γέροντες μέσα στην προθανάτια ανασφάλειά τους, ας καταγίνονται με κριτικές στη βάση επιλεκτικών αναφορών σε ξένες εμπειρίες οι «Κολασμένοι» απομονώνουν εκείνους που τους πλησιάζουν με το πατρικό σύνδρομο της προστασίας και συνεχίζουν τη δράση τους ενάντια σε όλα τα αφεντικά.

✱ ΠΡΟΚΥΡΗΞΗ ✱

Η σημερινή πολιτική κατάσταση έτσι όπως έχει διαμορφωθεί μέσα από τον αστικό εκσυγχρονισμό που δικαιώνει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προωθεί και εντείνει την ΛΙΤΟΤΗΤΑ - ΑΝΕΡΓΙΑ, την ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, την ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ και τον ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ.

- ΛΙΤΟΤΗΤΑ - ΑΝΕΡΓΙΑ που την ένιωσαν και την νιώθουν και σήμερα οι εργαζόμενοι και οι σπουδαστές - μαθητές, προκειμένου να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους.

- ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ που εκφράζεται είτε άμεσα με τα ΜΑΤ στα εργοστάσια, στις σχολές, στους δρόμους είτε έμμεσα με το ηλεκτρονικό φακέλωμα τον κοινωνικό εκφασισμό, την περιθωριοποίηση κοινωνικών ομάδων και την γκετοποίηση.

- ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ που στα εργοστάσια εμφανίζεται είτε άμεσα με την μορφή του πριμ παραγωγικότητας είτε έμμεσα με την εφαρμογή του ωρομισθίου και την μερική απασχόληση, ενώ σε όλες τις βελιζές της εκπαίδευσης με την διαρκή παρουσία των μαθητών - σπουδαστών - φοιτητών στις «αίθουσες» κρηρώντας τους έτσι το δικαίωμα για δουλειά, δημιουργία, ζωή.

- ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟΣ που προωθείται στα εργοστάσια με τις απολύσεις και τα πειθαρχικά και στα σχολεία σχολές με τους αυθαίρετους κανονισμούς.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση επιλέξαμε την ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ της σχολής μας, σαν μια μορφή πάλης με ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, σαν μια μορφή πάλης που προωθεί την ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ, σε αντίθεση με τα κυρίαρχα κόμματα και την αδιέξοδη λογική τους.

Επειδή πιστεύουμε ότι πρέπει να πάρουμε τις τύχες στα χέρια μας λειτουργήσαμε με ανοικτές και άμεσες ανακλήτες συντονιστικές επιτροπές.

Ανοιξαμε τα εργαστήρια και τα λειτουργήσαμε έτσι όπως εμείς πιστεύουμε πως πρέπει να λειτουργούν.

Δηλαδή με την μορφή συλλογικών εργασιών που συντελούν στην δημιουργική έκφραση και στην αποτελεσματικότητα της γνώσης, αναπτύσσοντας την φαντασία και τον αυθορμητισμό.

Πιστεύουμε ότι τα πανεπιστήμια - σχολεία είναι μία μικρογραφία της κοινωνίας και αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα με αυτήν.

Καιρός να εναντιωθούμε στους θεαματικούς «αγώνες» της μιας πορείας και τη χειραγώγηση του αγώνα μας από τους επγγελματίες συνδικαλιστές των κομμάτων και τα γραφειοκρατικά τερτίπια τους που αποσκοπούν στον έλεγχο του κινήματος για την εκπλήρωση των κοινοβουλευτικών τους στόχων.

Γι' αυτό πιστεύουμε πως μόνο με την κλιμάκωση του κινήματος των καταλήψεων σ' όλους τους χώρους δουλειάς-μόρφωσης ο αγώνας μας θα φέρει αποτέλεσμα.

Μόνο αν αναπτύξουμε τις συνθήκες αλληλεγγύης που θα προωθήσουν την αυτοοργάνωση-αυτοδιεύθυνση των σχολείων-σχολών-εργοστασίων μέσα από γενικευμένες καταλήψεις, θα αντιμετωπίσουμε σήμερα την επίθεση που δέχεται η κοινωνία από το κεφάλαιο.

ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΤΥΧΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ Σ.Γ.Τ.Κ.Σ.

ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, η προφυλάκιση των 4 αναρχικών, οι καταλήψεις στα Πανεπιστήμια και στις τεχνικές σχολές, οι ξυλοδαρμοί και τα δακρυγόνα ενάντια στους σπουδαστές από τα ΜΑΤ, οι υποκλοπές τηλεφωνημάτων και η ένταση της κρατικής καταστολής ήταν τα γεγονότα που προηγήθηκαν, σε μικρό χρονικό διάστημα, του τριήμερου του Πολυτεχνείου '87.

Η διοργανώτρια, κάθε χρόνο του επίσημου εορτασμού, ΕΦΕΕ, βρέθηκε σε αδυναμία να πάρει αποφάσεις. Γίνονταν προτάσεις από τον αποκλεισμό των υπουργών Τρίτση-Δροσογιάννη και της ΕΛ.ΑΣ. μέχρι τον αποκλεισμό της κυβέρνησης από τις επετειακές εκδηλώσεις.

Η διαδικασία τελείωσε με συμβιβασμούς και αμοιβαίες παραχωρήσεις των Κνιτών (ΠΣΚ) και των Συμπεριώσεων, με απόφαση απαγόρευσης κατάθεσης στεφανιών από τον Τρίτση και τον Δροσογιάννη. (Για τους συμβιβασμούς των Συμπεριώσεων έγινε έντονη κριτική από την πλευρά πολλών φοιτητών). Απόπειρα για το σταμάτημα των καταλήψεων σε Αρχιτεκτονική και Πολυτεχνείο απέτυχαν.

Σ' όλο το τριήμερο οι καταληψίες κράτησαν τα megafona τους και λειτουργήσαν το ραδιοφωνικό τους σταθμό με αντικυβερνητικές αιχμές.

Η εορταστική ατμόσφαιρα, που κυριαρχούσε τα προηγούμενα χρόνια ήταν αισθητά μειωμένη και επηρεασμένη από το βαρύ πολιτικό κλίμα.

Οι δυναμικές παρεμβάσεις των αναρχικών και στις τρεις μέρες ήταν καθοριστικές για τη διάλυση και των τελευταίων γιορταστικών εκδηλώσεων.

Το έναυσμα δόθηκε στις 16 Νοέμβρη με την επίθεση ενάντια στον Μητσάκη και τους ένοπλους μπράβους του και υποδείκνυε τι πρόκειτο να επακολουθήσει και την επομένη 17 Νοέμβρη.

Στην επίθεση συμμετείχαν και δεκάδες άλλοι παρατυχόντες πολίτες, που φώναζαν «έξω οι δολοφόνοι απ' το Πολυτεχνείο», ενώ τα νεράτσια, τα αυγά, τα γασούρια και τα στεφάνια έτρεπαν σε φυγή τον αρχηγό και τους παληκαράδες του. Η πεισματική επίθεση και ένα καπνογόνο που ρίχτηκε εναντίον τους έδιωξαν και τον τελευταίο μέσα από το προαύλιο του Πολυτεχνείου ενώ τους επιστρέφονταν κατακέφαλα τα στεφάνια και τους κλείνονταν κατάνοτρα η Πύλη.

Η στάση των περιφρουρητών της ΕΦΕΕ ήταν από απαθής μέχρι εκφρασμένης ικανοποίησης, από πλευράς ειδικά των Κνιτών.

Είναι η πρώτη φορά που συμβάλλουν γεγονότα που σπάνε το εθνικοεθνικό πλαίσιο μέσα στο ίδιο το Πολυτεχνείο χτυπώντας αυτούς που στα χρόνια της διακυβέρνησής τους, δεν έπαψαν να χρησιμοποιούν την βία και την βαρβαρότητα του κρατικού μηχανισμού με αποκορύφωμα τις εν ψυχρώ δολοφονίες του Κουμή και της Κανελλοπούλου στο Πολυτεχνείο του '80.

Είναι η πρώτη φορά που παίρνουν απάντηση με τα ίδια τα στεφάνια κάτω από τα οποία θάβουν κάθε χρόνο τη λαϊκή εξέγερση του '73 συνεχίζοντας τη δολοφονική παράδοση της εξουσίας.

Η απάντηση των κομματικών κοράκων ήταν η αναμενόμενη. Αλληλεγγύη στους δεξιούς κόρακες. Υποκριτικά, καταγγέλλουν την παρεκτροπή. Υπερασπίζοντας (εδώ βρίσκεται η υποκρισία) το γασούριωμένο γόητρο του Μητσάκη, θέλουν να διασώσουν (εδώ βρίσκεται η ειλικρινής αγωνία τους) το δικό τους επαπειλούμενο. Οι ανακοινώσεις είναι ταυτόσημες. Γνωρίζουν ότι οι παρεκτρεπόμενοι δεν κινούνται από αντιδεξιά κίνητρα (θάταν ικανοποιητικό για τους κεντροαριστεριστικοκομμουνιστές αυτό) αλλά από αντικομματικό-αντικρατιστικά αισθήματα (εξού και η ανησυχία).

Το πρωί της 17 Νοέμβρη πλήθη ασφαλιτών, ΕΚΑΜιτών, ΠΑΣΟΚιστών με σημαϊάκια της ΠΑΣΠ (φοιτητικής παράταξης του ΠΑΣΟΚ) καταλαμβάνουν το προαύλιο του Πολυτεχνείου για να αποτρέψουν τυχόν γασούρια του Μεγάλου Αρχηγού και των αυλικών του.

Η απόφαση της ΕΦΕΕ για απαγόρευση κατάθεσης στεφανιών σε Τρίτση-Δροσογιάννη δεν έχει πρακτική εφαρμογή. Περιφρονώντας και οι δύο ανδρείκοι αυλικόι τις αποφάσεις της εισχυρουν κλεφτά (ειδικά ο Δροσογιάννης πίσω από τον Χαραλαμπίδου) μέσω εκατοντάδων ένοπλων ασφαλιτών και η μόνη αντίδραση της ΕΦΕΕ είναι η αποσιώπηση της παρουσίας τους από το μικρόφωνο. Μόνο οι καταληψίες της Αρχιτεκτονικής φωνάζουν από το κτίριό τους «Τρίτση είσαι ανεπιθύμητος» και λίγο αργότερα δέχονται την τραμπούκικη επίθεση των ηλικιωμένων ΠΑΣΠιτών-Ασφαλιτών. Τους σπάζουν τα έδρανα, τους κατεβάζουν τα πανώ, τους ξυλοκοπούν και τους κλείνουν σε μια αίθουσα. Είναι η ώρα του Μεγάλου Αρχηγού. Η είσοδός του συμπίπτει με τον ξυλοδαρμό των καταληψιών και τις ζητωκραυγές των πραιτωριανών. Η παραμονή του είναι σύντομη.

Ομάδες αναρχικών, φοιτητών και άλλων πολιτών επιτίθενται φωνάζοντας «έξω οι ασφαλίτες απ' τις σχολές». «Τι ΠΑΣΟΚ, τι Δεξιά» και επακολουθεί άγρια συμπλοκή.

Οι περασμένης ηλικίας ΠΑΣΠίτες-Ασφαλίτες υποχωρούν και εκδιώκονται από το Πολυτεχνείο με νεράτσια, αυγά, γασούρια και στεφάνια. Κάποιοι ψάχνουν να βρουν το στεφάνι του Αντρέα για να τους το επιστρέψουν δεόντως, αλλά δε γίνεται κατορθωτό — μάλλον είχε χρησιμοποιηθεί για τις πιο πρακτικές ανάγκες της συμπλοκής.

Η Πύλη του Πολυτεχνείου κλείνει για δεύτερη φορά μέσα σε δύο μέρες στα μούτρα των μανιασμένων ΠΑΣΟΚιστών-Ασφαλιτών τραμπούκων, που εκτοξεύουν απειλές από τα πεζοδρόμια.

Η ΕΦΕΕ κάνει έκκληση να σταματήσουν τα επεισόδια, που έτσι κι αλλιώς λίγη ώρα μετά το κλείσιμο της Πύλης σταματάνε.

Οι ΠΑΣΟΚίστες έχουν πάρει την απάντηση για τις δολοφονίες, τους ξυλοδαρμούς, την καταστολή πούχουν εξαπολύσει σ' όλο το χρόνο της διακυβέρνησής τους και ειδικά το τελευταίο διάστημα.

Η ΕΦΕΕ και οι κομματικοί ανίκανοι (ή αδιάφοροι;) να περιφρουρήσουν τις αποφάσεις τους δε παίζουν κανένα ρόλο στην εξέλιξη των γεγονότων. Ούτε καν προς την κατεύθυνση της αποτροπής τους. Παρατηρείται μέχρι και η επανάληψη του ικανοποιημένου χαμόγελου των Κνιτών της προηγούμενης. Άλλο η κομματική γραμμή της καταδίκης (που ακολουθεί) των γεγονότων και άλλο η ψυχική τους ικανοποίηση (φαινόμενο άλλωστε της σχιζοφρένειας, που διακατέχει τους κομματικούς).

Πορεία Πολυτεχνείου '87

Το κάλεσμα των Αναρχικών για συγκέντρωση στη Στουρνάρα έχει αποτέλεσμα την από νωρίς προσέλευση εκατοντάδων ατόμων.

Το μεσημέρι γίνεται από ομάδα μετονομασία της Στουρνάρας σε οδό «Μιχάλη Καλτζά, δολοφονηθέντος από το κράτος την 17η Νοέμβρη '85», ενώ κατεβαίνουν γύρω στους 150-200 μαθητές με δυο μαύρα πανώ με πορεία από το Περιστερί. Όλα δείχνουν από νωρίς ότι το μπλοκ των Αναρχικών θα συγκεντρώσει χιλιάδες πολίτες.

Η απόφαση των Αναρχικών είναι για δυναμική αυτοπεριφρουρούμενη πορεία με αιχμή την απελευθέρωση των τεσσάρων αναρχικών.

Όταν ξεκινάει η πορεία ο αριθμός έχει ανέβει σε χιλιάδες με αρκετά πανώ, μαύρες σημαίες και ενθουσιασμό. Υπάρχει ανησυχία σχετικά με τη δυνατότητα εισχώρησης ασφαλιτών. Δύο πιάνονται και στέλνονται στο Πολυτεχνείο, όπου κρατούνται. Ανακοινώνεται να πάει ο στρατηγός να τους πάρει αυτοπροσώπως. Ο ένας το σκάει, ενώ ο άλλος αφήνεται από την ΕΦΕΕ μετά από κάποιες ώρες.

Η πορεία ξεκινάει. Το πλήθος είναι πρωτοφανές για πορεία αναρχικών, γύρω στις 8.00, με συνθήματα για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, ενάντια στο κεφάλαιο και στο κράτος, για την απελευθέρωση των συντρόφων, ενάντια στη νέα σκευωρία.

Στη διαδρομή γίνεται προσκλητήριο των νεκρών στα χρόνια της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, Τσιρώνη, Κασίμη, Κουμή, Κανελλοπούλου, Τσουτσουβή, Καλτζά, Πρέκα. Οι διαδηλωτές φωνάζουν ΘΑΝΑΤΟΣ, στο καθενός την πρόσκληση και στους ΛΑΚΕΔΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΘΑΝΑΤΟΣ, ενώ συνεχίζουν ΑΠΟΨΕ ΤΙΜΑΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΜΑΣ.

Αλυσίδες σχηματίζονται γύρω από τα μπλοκ, τα πνεύματα είναι οξυμένα. Στη Βουλή κάποιος πετάει ένα μπουκάλι με μολότωφ, που δεν ανάβει, φαίνεται προς στιγμή τη διάθεση για επίθεση, που αποτρέπεται, ενώ ήδη υπάρχουν δυο εκφρασμένες επιθυμίες, η μια να διατηρηθεί η μαχητική μαζική πορεία και να τελειώσει στην προεβία, σε μια επίδειξη δυναμικότητας και συνοχής απέναντι στην καταστολή και στο κράτος και η άλλη της επιθετικής εκτροπής της πορείας χωρίς συγκεκριμένο στόχο.

Σ' αυτή την ατμόσφαιρα γίνονται συνεχείς εκκλήσεις για διατήρηση της συντροφικότητας, που περνάει μέσα από την πληροφόρηση των άλλων για τυχόν ενέργειες, που θα γίνουν κατά τη διάρκεια της πορείας.

Τα πνεύματα των διαδηλωτών είναι οξυμένα. Ήδη, οι διαθέσεις ενός μεγάλου αριθμού είναι επιθετικές. Οι εκκλήσεις για αυτοσυγκράτηση δεν αποδίδονται αποτελεσματικές, όταν η πορεία φτάνει στην προεβία.

Η παρουσία εκατοντάδων αστυνομικών, πυροσβεστικών αντλίων, ασφαλιτών με σημαϊάκια της ΠΑΣΠ, που κάνουν αλυσίδες στο δρόμο μπρος από την Αμερικανική προεβία δημιουργεί τις προϋποθέσεις για το ξέσπασμα, που ακολουθεί όταν με το ριζικό κουτί από αναφυκτικά κάποιος μπάτσο οπισθοχωρούν φοβισμένοι.

Οι αλυσίδες σπάζουν και εκατοντάδες διαδηλωτές επιτίθενται μανιασμένα στους μπάτσους της προεβίας. Μολότωφ πέφτουν, ξύλα εκσφενδονίζονται και οι αστυνομικές δυνάμεις τρέπονται σε άτακτη φυγή. Οι πυροσβεστικές ρίχνουν νερό για να διαλύσουν τους επιτιθέμενους και ακολουθεί επίθεση των ΜΑΤ, που επιβροθούνται από τους ασφαλίτες. ΠΑΣΠίτες και γίνεται συμπλοκή. Το αναρχικό μπλοκ διαλύεται, άλλοι επιτιθέμενοι και άλλοι αποχωρούντες, μην έχοντας γνώση για το τι συμβαίνει στις πρώτες γραμμές μπρος από την προεβία. Τα ΜΑΤ ρίχνουν δακρυγόνα και οι διαδηλωτές υποχωρούν και διαλύονται στα στενά. Οι ΜΑΤάδες χτυπούν αλύπητα όποιον βρίσκουν στο δρόμο τους. Ομάδες κάνουν πρόχειρα οδοφράγματα με αυτοκίνητα και λεωφορεία. Κάποιοι κλείνονται σε ένα μαγειρήριο, ενώ παντού

σκάνε δακρυγόνα, άλλοι κρύβονται σε πολυκατοικίες. Η λύσσα των ΜΑΤάδων και των ΠΑΣΠιτών-ασφαλιτών είναι πρωτοφανής. ΖΗΤΑδες χτυπάνε πέραστικούς με τις μηχανές τους. Γίνονται συλλήψεις. Χτυπούνται άγρια δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ. Οι μικροσυμπλοκές συνεχίζονται.

Μετά από αρκετή ώρα ομάδα επιτίθενται με μολότωφ σε κλούβα των ΜΑΤ κοντά στα Εξάρχεια. Στα στενά γίνονται κάποιες μικροσυμπλοκές και κυνηγητά.

Κάποιοι που τολμά να φωνάξει, γιατί τα ΜΑΤ ξυλοκοπούν νεαρό, χτυπιέται μέχρι αίματος, τον βάζουν σε ένα ασφαλίτικο και τον πετάνε στα νταμάρια στο Γαλάτσι. Ήδη το σκηνικό έχει επαναληφθεί με έναν, που αφού χτυπιέται με τις μηχανές των ΖΗΤΑδων τον πετάνε στην ερμηιά με ένα ασφαλίτικο. Και οι δυο είναι σοβαρά τραυματισμένοι. Τα επεισόδια εξακολουθούν σε μικρή κλίμακα μέχρι αργά τη νύχτα. Χιλιάδες ΜΑΤ καταλαμβάνουν την Αθήνα και περικυκλώνουν το Πολυτεχνείο, του οποίου φοβούνται κατάληψη από τους αναρχικούς.

Στα γουόκι-τόκι οι μπάτσοι βρίζουν τον Αντρέα και προτρέπουν σε πιστολίδι.

Την επομένη καταγγέλλονται οι αστυνομικές βιαιοπραγίες σε βάρος ειδικά των δημοσιογράφων και φωτορεπόρτερ και ο στρατηγός δεχόμενος επίθεση για αυτό υπόσχεται να ανακαλύψει τους δράστες, όχι βέβαια τους δράστες για τις δολοφονικές επιθέσεις των ραβδούχων του σε βάρος εκατοντάδων πολιτών, αλλά σε βάρος μερικών δημοσιογράφων. Υπάρχει συγκεκριμένη ανταλλαγή και γλιψίμο στην υποκρι-

Η ΘΕΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

Οι πορείες-διαδηλώσεις ήταν και είναι πάντα ένα από τα πιο εκφραστικά μέσα των ανθρώπων, στον αγώνα τους ενάντια στο κοινωνικό κατεστημένο. Με αυτές εκφράζουν άμεσα, αυθόρμητα ή και οργανωμένα τη θέλησή τους, είναι γι' αυτό η εξωτερική τους σκέψη τους, η μεταμόρφωσή της σε δυναμικές μορφές, απτές, ορατές, είναι η μεταμόρφωση των αναγκών και επιθυμιών τους σε κίνηση προς τα μπροστά, σε συνθήματα, σε πράξεις... Μπορεί έτσι να είναι συμβολικές, αλλά και να εμπεριέχουν προοπτικές σύγκρουσης, ή να είναι δυναμικές αλλά να χρησιμοποιούν πρακτικές κοινωνικής αποδοχής.

Οπωσδήποτε όμως δημιουργούν μια ΔΥΝΑΜΗ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ, μια ΔΥΝΑΜΗ ΘΕΤΙΚΗ, που γεννιέται για να γίνει πράξη, οποιαδήποτε πράξη. Συσπειρώνουν έτσι την ατομική αμεσότητα και επιλογή σε μια κοινή συνισταμένη άμεσης δράσης. Μια δράση που η ατομική ή η συλλογική φαντασία μετατρέπεται σε μια ποικιλόμορφη έκφραση αντι-εξουσίας και μερική και καθολική. Είναι εκείνες οι στιγμές που εκφράζεται η υποκειμενικότητα των διαδηλωτών, ξεπερνώντας με άνεση την αντικειμενικότητα του συστήματος και των μηχανισμών του.

Όμως τη δύναμη αυτή την χρησιμοποιούν και την εκμεταλλεύονται οι πάσης φύσεως, μηχανισμοί, οργανώσεις ή επιτροπές..., την ιδιοποιούνται, την συσσωρεύουν, την κεφαλαιοποιούν, για ανταλλαγή ή για κέρδος, την απομακρύνουν έτσι από τους δημιουργούς της, την πλάθουν ή την μεταπλάθουν. Την χρησιμοποιούν γιατί αποσκοπούν άλλοτε στον εντυπωσιασμό, άλλοτε στην πολιτική πίεση, εκτονώνουν την έντασή της ή την χρησιμοποιούν αντίστροφα σαν άλλοθι των αυθαιρεσιών τους, και έτσι την μετατρέπουν σε ΔΥΝΑΜΗ ΧΡΗΣΗΣ - ΚΑΤΑΛΩΣΗΣ, μια ΔΥΝΑΜΗ ΑΡΝΗΤΙΚΗ που στην πραγματικότητα συντηρεί την εξουσία των αφεντικών τους και τη δικιά τους.

Και είναι λοιπόν η θετική δύναμη μιας πορείας-διαδήλωσης που μετατρέπεται σε αρνητική, ακριβώς, μέσα από μια τακτική όπου τα κοινωνικά δυναμικά που εκπροσωπεί μετατρέπονται σε θέαμα. Φυσικά ένα θέαμα συγκινησιακό, μυστικιστικό. Ένα θέαμα που επιτυγχάνει την στυλνότητα στα πολιτικά εμπορεύματα της πορείας, όπου η αξία δεν προέρχεται από τη δομή της διαδήλωσης αλλά από τη χρήση της. Η αρνητική δύναμη της χρήσης είναι έτσι η δύναμη της εξουσίας. Είναι η αντιστροφή της κίνησης προς τα μπροστά, σε μια κίνηση προς τα πίσω. Είναι το flash-back της εξουσίας για την εκμηδένιση της δύναμης της ανατροπής.

Αυτό λοιπόν είναι το κύριο στοιχείο της κάθε πορείας, διαδήλωσης, που οργανώνεται, κατευθύνεται, αναπτύσσεται από τους διαχειριστές της κυριαρχίας μας: Η ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΘΕΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΤΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ, ΣΤΗΝ ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ.

Και ερχόμαστε στο κύριο σημείο της συζήτησής μας. Η αναρχική σκέψη και πρακτική, μη εκπροσωπώντας καμιά ιδεολογία ή φορμαλιστική σκέψη, αλλά αποτελώντας την έκφραση όλων εκείνων των δυνάμεων, που κινούν, μεταμορφώνουν, δημιουργούν τη ζωή, είναι η έκφραση της θετικής δύναμης σε μια μαζική κίνηση διαταρτυρίας, που αναζητά τις συνθήκες εκείνες που θα την κάνουν ορατή, αποτελεσματική. Δεν ενδιαφέρει ποιοι διαδηλώνουν ή τι διαδηλώνουν, αλλά από τη στιγμή που δημιουργούν τη θετική δύναμη εκφράζουν αυτήν την κίνηση προς τα μπροστά της αν-αρχίας, μιας κίνησης που έρχεται σε σύγκρουση με τις αρνητικές αντικοινωνικές δυνάμεις της κάθε εξουσίας και των κατασταλτικών μηχανισμών της. Είναι μια δύναμη που δεν πρέπει να περιορίζεται. Γιατί κάθε στατική επέμβαση θα την κάνει αρνητική. Απεναντίας επειδή είναι και μια δύναμη με τυχασία κίνησης και με αυξομειώσεις στην έντασή της έχει την ανάγκη ενός δυναμικού πεδίου προστασίας που θα μεταμορφώνει και θα εξισορροπεί ανάλογα τη δυναμική της έκφραση μέσα από μια συνεχή διαλεκτική σχέση με αυτούς που την δημιουργούν, δηλ. τους κοινωνικούς-συντρόφους διαδηλωτές.

Τι είναι όμως αυτό το δυναμικό πεδίο. Πολύ απλό: είναι εκείνο το σύνολο των πρακτικών που κινούνται μέσα στην οπτική της αναρχικής σκέψης, συνθέτουν ένα δίκτυο μηχανισμών — προστασίας και αυτοπροστασίας, τόσο της θετικής δύναμης της διαδήλωσης όσο και των ιδίων των διαδηλωτών.

Βέβαια πρακτικές που κινούνται μέσα στην οπτική της αναρχικής θεώρησης για προστασία από τη βία της εξουσίας είναι πολλές, σίγουρα ένα ενδιαφέρον και πολύ σοβαρό θέμα για συζήτηση από τις σελίδες της «ΑΝΑΡΧΙΑΣ», που πρέπει όμως να πληρώσει την πεμπουσία της αναρχικής σκέψης: Η ατομική θεώρηση μπορεί να συνυπάρχει με τη συλλογική στο βαθμό που η μια δεν παράγει εξουσία σε βάρος της άλλης. Τελειώνοντας, αυτό το τελευταίο αφιερώνεται σε όλους εκείνους που στις 17 του Νοέμβρη μέσα από τις τροχιές των μολόντοφ ικανοποίησαν τις ανάγκες τους για έκφραση, αλλά δεν σεβάστηκαν τις επιλογές των υπολοίπων για μια πορεία δυναμική, μεγάλη, αναρχική.

Φαίνεται άλλωστε στα μάτια των αγοριών και κοριτσιών κάθε ηλικίας, δύστυχοι εξουσιαστές, η θετική δύναμη: Είναι αυτή η άχρονη λάμψη που καίει στα απύθμενα βάθη της ψυχής τους, και τους συνδέει με τις συμπαντικές αιώρες, είναι αυτή που τους κάνει εφιάλτες στα όνειρά σας, είναι η πανέμορφη τροχιά της ρίξης στον ουρανό που δεν σας ανήκει.

από σελ. 4

πική μεταμέλειά του. Άλλωστε είναι χολωμένος που άνδρες της ένδοξης ΕΛ.ΑΣ. έβρισαν και ταπεινώσαν το Μεγάλο Αφεντικό. Μη χάνοντας και την ευκαιρία να ρίξει τη χολή και το μίσος του για τους αναρχικούς, που διασύρουν «το κύρος και το γόητρο του υπουργείου του και της ΕΛ.ΑΣ» κατηγορώντας ασύστολα και εν γνώσει του ψεύδους των δηλώσεών του ότι συγκεκριμένη ομάδα και μάλιστα κάποιος σύντροφος ειδικά οργανώσαν την επεισόδια των δυο ημερών. Με τις δηλώσεις του έδειξε την κατεύθυνση για τις μελλοντικές διώξεις και σκευωρίες των διωκτικών αρχών. Μετά τις περιβόητες δηλώσεις του περί αναρχικών, που χτύπησαν τους φοιτητές, ενώ εκατομμύρια τηλεθεατές και αναγνώστες έβλεπαν τα πάνοπλα ΜΑΤ να επιτίθενται ανελέητα στους φοιτητές, τη μια φορά μπροστά στο ξενοδοχείο ΜΑΡΜΑΡΑ, στην Κάνιγγος, την άλλη στα Προπύλαια, με δακρυγόνα και τις κλομπές στους σπουδαστές, έρχεται τώρα να δηλώσει ότι οι παρεμβολές των ανδρών του μπορεί να 'ναι έργο των αναρχικών (εδώ σηκώνει γέλιο μέχρι δακρύων) παρόλο που το Αφεντικό του στη Βουλή βεβαιώνει για την μπασιόστικη προέλευση των προσωπικών απειλών και προσβολών.

Στο πρόσωπο του στρατηγού ο Γκαίμπελς θα 'βλεπε ένα άξιο μαθητή και συνεχιστή του έργου του και θα αναφωνούσε ευτυχισμένα «Αίς, μάι τζένερал».

— Τις επόμενες μέρες, όλοι αποφεύγουν να μιλήσουν για τις 8.000 τουλάχιστον διαδηλωτές στο μπλοκ των αναρχικών. Μόνο, η ΕΑΡ μιλάει γι' αυτό έμμεσα κατηγορώντας την κυβερνητική πολιτική της λιτότητας και της ανεργίας που «πυκνώνει τις γραμμές των αναρχικών».

Οι δηλώσεις του Ανδρέα στη Βουλή είναι οι πιο ευθείες: «Υπονομευτές της δημοκρατικής νομιμότητας», δηλαδή της συνέχισης της κυρι-

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

Στις 16-11-87 έγινε εκδήλωση της Ένωσης Αναρχικών Θεσ/νίκης στο μικρό αμφιθέατρο της Νομικής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης, παρουσία 250 ατόμων με θέμα: «Αναρχικοί - ελληνική κοινωνία και κράτος». Παρουσιάστηκε και συζητήθηκε τι σημαίνει η επίθεση του κράτους στους αναρχικούς τα τελευταία χρόνια και επίσης αναλύθηκε ο ολοκληρωτισμός και η κυριαρχία του κράτους στη σημερινή κοινωνία της πληροφορικής και του ολοκληρωτικού ελέγχου. Ακολούθησε διάλογος στις εισηγήσεις που διαβάστηκαν.

ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΙΣ 17-11-87 ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Στις 17-11-87 (ημέρα του Πολυτεχνείου) έγινε συγκέντρωση και πορεία, ύστερα από κάλεσμα της Ένωσης Αναρχικών Θεσ/νίκης με 500 περίπου άτομα στο κέντρο της πόλης με κυρίαρχα συνθήματα για την απελευθέρωση των 4 φυλακισμένων συντρόφων μας και τη λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη '73.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΙΣ 27-11-87 ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Στις 27-11-87 έγινε σε αμφιθέατρο του Πανεπιστημίου εκδήλωση για την κρατική καταστολή με ομιλητές την «επιτροπή για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα», εκπρόσωπο των φοιτητικών καταλήψεων και εκπρόσωπο της Επιτροπής Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης. Μεταξύ άλλων καταγγέλλθηκε η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα και ζητήθηκε η απελευθέρωση των 4 συντρόφων.

Πολυτεχνείο 87 στο Ζωγράφου

Στις 16 Νοέμβρη έγινε στο Νεκροταφείο Ζωγράφου στις 11 το πρωί το μνημόσυνο του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά, που σκοτώθηκε στις 17 Νοέμβρη 1985 από τον μπάτσο Μελίστα. Στο μνημόσυνο υπήρξε σημαντική παρουσία συντρόφων από το Ζωγράφου και από την Αθήνα με πανώ, σημαίες και συνθήματα.

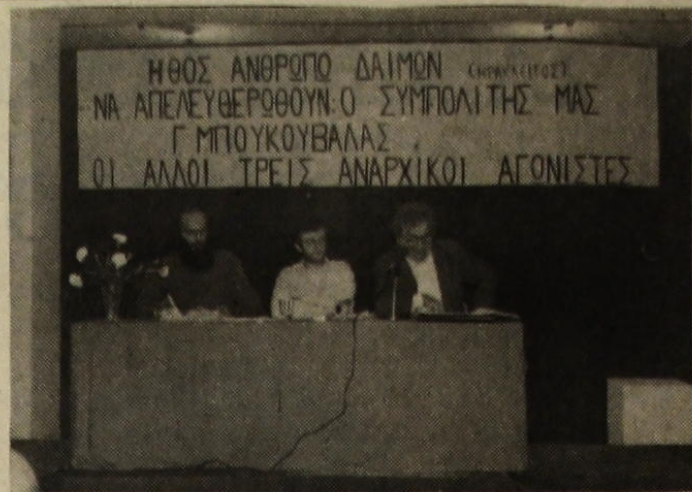
Μετά το μνημόσυνο έγινε πορεία στην Λεωφόρο Παπάγου και στην οδό Γ. Παπανδρέου με συνθήματα «Λευτεριά στους φυλακισμένους αναρχικούς» «Το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει» «Το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης» «Το Πολυτεχνείο δεν ήταν γιορτή, ήταν εξέγερση και πάλη ταξική» κ.ά.

αρχίας του κεφάλαιου και του κράτους και «αναρχικοί και όχι νεαροί». Στο λόγο του στη Βουλή κάνει μνεία για μέτρα ενάντια στους αναρχικούς. Ίσως στο μυαλό του να 'χει ένα νέο 509.

Το μέλλον θα δείξει.

Γι' αυτό απαιτείται δραστηριοποίηση προς την κατεύθυνση της οργάνωσης της δράσης μας για να μην περάσουν τα σίγουρα τρομοκρατικά σχέδια που εξυφαίνει το κράτος σε βάρος μας. Η έρευνα, η κριτική και το ψάξιμο για το φετινό Πολυτεχνείο πρέπει να γίνει οπωσδήποτε από την πλευρά των αναρχικών.

Τα μειονεκτήματα, οι αδυναμίες, τα λάθη, τα πλεονεκτήματα, οι θετικές κοινωνικές αντιδράσεις, οι αρνητικές συνέπειες του Πολυτεχνείου '87 είναι ανάγκη να γίνουν αντικείμενο ζύμωσης μεταξύ των αναρχικών.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 4

ΑΓΡΙΝΙΟ. Πραγματοποιήθηκε στις 28 Νοέμβρη εκδήλωση συμπαραστάσης στον Αγρινιώτη Γερ. Μπουκουβάλα και στους 3 αναρχικούς αγωνιστές, Κλ. Σμυρναίο, Χρ. Μαρίνο και Βαγγελιώ Βογιατζή, που διοργανώθηκε από την Ένωση Αναρχικών Αγρινίου.

Στην εκδήλωση που έγινε στη δημοτική αίθουσα «Φαντασία», μίλησαν ο Θόδωρος Σταυρόπουλος, δικηγόρος και δρ. Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών της Σορβόνης, ένα μέλος της Ένωσης Αναρχικών Αγρινίου και ένας της Ένωσης Αθήνας.

Οι ομιλητές αναφέρθηκαν στην εξέλιξη του κεφάλαιου και του κράτους ελέγχου (υπήρχε και ειδικότερη ανάλυση για ΕΚΑΜ και για πρόσφατα κατασταλτικά νομοσχέδια) στην Ελλάδα και διεθνώς καθώς και ιδιαίτερα στη σχέση αυτής της εξέλιξης με τη συγκεκριμένη περίπτωση των 4 συντρόφων, με τις σκευωρίες στις περιπτώσεις του Γ. Μπουκουβάλα και Β. Βογιατζή, στη δίδγκωση της υπόθεσης Πρέκα - Μαρίνου - Σμυρναίου, υπό την καθοδήγηση του βασιανιστή της χούντας, Σουλιάτη, και την προσωπική κοινωνική στάση και το ήθος των τεσσάρων.

Στη συγκέντρωση διαβάστηκε τηλεγράφημα συμπαραστάσης της ΕΑΡ «στο δίκαιο αίτημα για την απελευθέρωση των συντρόφων σας» κ.λπ. καθώς και χαιρετισμός των φυλακισμένων.

Η εκδήλωση είχε μεγάλη για επαρχιακή πόλη συμμετοχή, δεδομένου ότι παραβρέθηκαν 200 Αγρινιώτες, μεταξύ των οποίων ο πρώην δήμαρχος Τσιτσιμελής, που μίλησε για το κράτος και τη βία και για το ήθος, την αξιοπρέπεια και τις αγαθές προθέσεις των αναρχικών αγωνιστών, που τη σπουδαιότητα αυτών των προθέσεων, τόνισε ιδιαίτερα, συμπαραστεκόμενος στους 4, ο πρώην γραμματέας της Νομ. Επι. Αιγίνης του ΠΑΣΟΚ, Κώστας Μπούρος, που επίσης τοποθετήθηκε, καθώς και ο αντιδήμαρχος Αγρινίου Θ. Κιτσάκης.

Τέλος, έγινε έκκληση για μάζεμα υπογραφών και για άλλες ενέργειες αλληλεγγύης με την ευκαιρία των αιτήσεων αποφυλάκισης των Μάκη Μπουκουβάλα και Βαγγ. Βογιατζή, για την άμεση αποφυλάκισή τους.

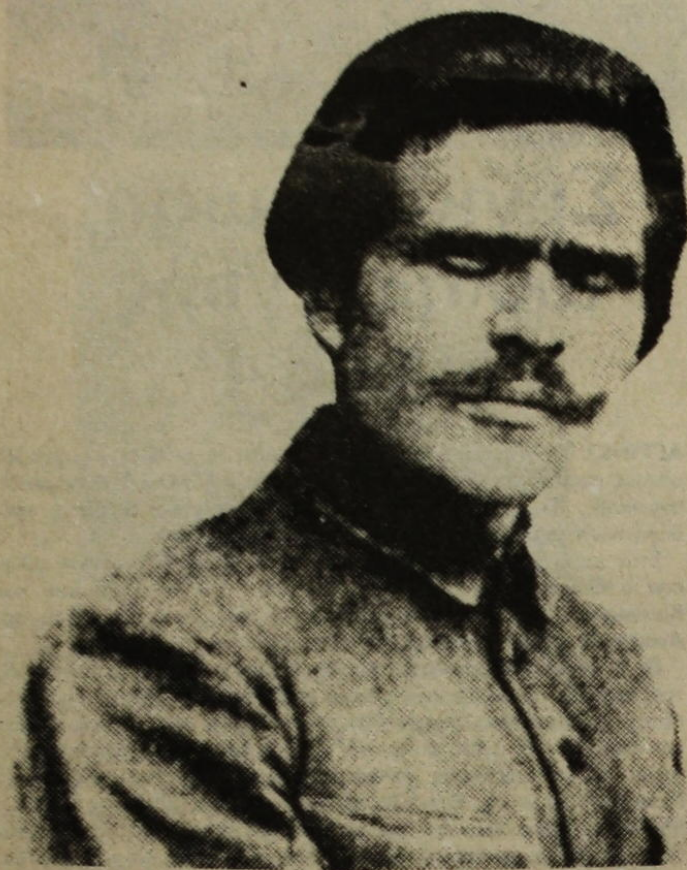
ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

Στις 28 Νοέμβρη έγινε σε αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου του δήμου Λάρισας εκδήλωση που οργανώθηκε απ' την ομάδα «Αυτοδιεύθυνση» και την «Αντιεξουσιαστική Συσπείρωση Σπουδαστών ΤΕΙ» με θέμα τον ΕΚΑΜ και την κρατική καταστολή. Ο ομιλητής για τον ΕΚΑΜ, από το περιοδικό «Κουβόι» αναφέρθηκε για τη χρήση των κομπούτερ και της πληροφορικής ή στον έλεγχο απ' το κράτος όλης της κοινωνίας και ακολούθως η ομιλία της Ένωσης Αναρχικών Αθήνας ανέλυσε τους νέους όρους κυριαρχίας και ελέγχου του κράτους και του κεφάλαιου σήμερα, παρουσίασε τη σημερινή επίθεση ενάντια στους αναρχικούς και εκφράστηκε απ' το διάλογο που ακολούθησε η συμπαραστάση στους 4 φυλακισμένους συντρόφους.

Στις 15 Δεκέμβρη γίνεται στη Καβάλα η δίκη δύο συντρόφων από την αντιεξουσιαστική ομάδα «είσοδος κινδύνου» και την ομάδα «εναλλακτικής δράσης» για παράνομη αφισκόλληση, που είχε γίνει για τη δολοφονία του εργάτη Μαυροειδή από τα όργανα καταστολής.

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΗΝ ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η ρώσικη επανάσταση του 1905-1906 ήταν ένα είδος πρόβα τζε-νεράλε, αυτού, που έμελλε να ακολουθήσει 12 χρόνια αργότερα. Αυτή η πρώτη καταιγίδα αποκάλυψε τη φτώχεια των προγραμμάτων των λεγόμενων επαναστατικών κομμάτων: των σοσιαλδημοκρατών (Μενσεβίκι και Μπολσεβίκι), των σοσιαλεπαναστατών και της ομοσπονδίας (εβραϊκό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα).

Ο σεχταρισμός τους συντέλεσε σε μεγάλο βαθμό, στο ότι το κίνημα δεν προχώρησε και πηγήθηκε. Πολυάριθμοι αντάρτες της βάσης, οι οποίοι ανήκαν στους ακτιβιστές αυτών των οργανώσεων, το συνειδητοποίησαν. Αποχωρούσαν μαζικά, για να γίνουν μέλη αναρχικών ομάδων ή για να ιδρύσουν οι ίδιοι τέτοιες, οι οποίες έβγαζαν στην επιφάνεια, όπως τα μανιτάρια μετά από τη βροχή.

Αυτές οι ομάδες δρούσαν άμεσα, χωρίς να ταλαιπωρούνται με φρασολογίες και ιστορικούς υπολογισμούς. Στα χρόνια 1906-1910 κλιμακώσανε τον αγώνα κατά του Τσάρου και των βοηθών του μέχρις εσχάτων.

Αυτός ο κοινωνικός πόλεμος είχε πάρα πολλές εκφράσεις: άμεση παρέμβαση σε απεργίες, ενέργειες και ένοπλος αγώνας ενάντια στους εκπροσώπους της καταπίεσης και τους πράκτορες τους (τσαρικούς, καπιταλιστές και εκπροσώπους της μοναρχίας). Αυτά συνοδεύονταν με μια σειρά από εκδηλώσεις, προκηρύξεις, περιοδικά, σε πολύ μεγάλη ποσότητα. Ενημερωτικά αναφέραμε, ότι μεταξύ του 1904 και του 1917 εμφανίστηκαν 23 διαφορετικές ελευθεριακές εκδόσεις, οι οποίες εκτυπώνονταν είτε από τους ίδιους είτε στο εξωτερικό και κρυφά εισάγονταν πάλι. Τα μέσα για όλες αυτές τις πρακτικές τα προμηθεύονταν με απαλλοτριώσεις. Φτάσαμε σε διαχωρισμούς, συγκεκριμένες ομάδες, εκδόθηκαν περισσότερο σε τέτοιες πρακτικές, απ' ό,τι στον κοινωνικό αγώνα. Υπήρχαν οπαδοί των **Ραβασόλ** και **Αντρέ**, οι οποίοι ονομάζονταν «Μπρεσοτβίνικοι» (δίκως απία). Αλλά παράλληλα πραγματοποιήθηκαν και αποφασιστικές ενέργειες. Ο **Μπορίσοφ** τέως σοσιαλεπαναστάτης και υποστηρικτής του αναρχισμού, βοήθησε το 1907 σε απόδραση μια ομάδα καταδικασμένων από την στρατιά του Ποτέμκιν. Όταν ο **Μπορίσοφ** το 1909 σε ηλικία 27 ετών καταδικάστηκε και εκτελέστηκε στη Σεβαστούπολη, παρουσιάστηκαν 109 μέλη της ομάδας του μαζί του στο δικαστήριο, από τους οποίους άλλοι τέσσερις δέχθηκαν τη θανατική ποινή.

Η ομάδα του Γκούλαϊ Πόλγιε σε σύνδεση με τους αντάρτες του Εκτελεστικού, χάρι στις απαλλοτριώσεις της, συντηρούσε τρία μυστικά τυπογραφεία (να θυμηθούμε και ότι ο νέος τότε **Ν. Μάχμαν** πήρε ενεργά μέρος στις επιχειρήσεις και σε ηλικία 19 ετών τότε φυλακίστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Η καταδίκη μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη).

Για να δώσουμε μια παράσταση από τον αριθμό των ελευθεριακών αγωνιστών και τη μιζέρια των καταπιεστών, θα μας βοηθήσει μια λίστα με νούμερα της αναρχικής επιθεώρησης «Μπουριεβέστνικ» (μήνυμα επίθεσης) του 1908: μόνο 170 στην Οδησό το έτος 1907 επιτρέψαντες και καταδικασμένοι αναρχικοί, περίπου 50 απ' αυτούς ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο και γύρω στους 30 εκτελέστηκαν. Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν και ο **Ματούσενκοφ**, ο ηγέτης της εξέγερσης του Ποτέμκιν και παλιός συμπαθών του Μπολσεβικισμού, που έγινε Αναρχο-συνδικαλιστής. Έτσι απέδωσαν οι αναρχικοί, κατά εκατοντάδες και χιλιάδες, ένα μεγάλο τίμημα στην επανάσταση. Οι μπολσεβίκοι δεν το διαψεύδουν, αλλά συγχρόνως εκφράζονται γι' αυτήν την περίοδο του ρώσικου αναρχισμού πολύ συγκρατημένοι.

Αλλά ακριβώς αυτήν την περίοδο, αναπτύχθηκαν παρ' όλα τα λάθη και τους διαχωρισμούς, ελευθεριακά σπέρματα μέσα στους εργάτες, οι οποίοι συγκλίνανε περισσότερο στο να πιστεύουν στον ρεαλισμό της άμεσης δράσης, απ' ό,τι στις υποσχέσεις και τους λόγους των πολιτικάντηδων, με τις οποίες τους θέτανε από την εξορία ή από τη «νομιμότητα» εκτός κινδύνου.

Ο πόλεμος του 1914 εισήγαγε στο ρώσικο και παγκόσμιο αναρχικό κίνημα μια μεγάλη κρίση, λόγω της στάσης που κράτησε μια ομάδα γνωστών ανταρτών στη διαμάχη υπέρ της Γαλλίας (η «Διακήρυξη των 16»: **Κροπότκιν**, **Γκραβ...**). Η πλειοψηφία των ανταρτών αντιτάχθηκε εν τω μεταξύ σε όλα τα εμπόλεμα κράτη, υπερασπίζοντας τις διεθνιστικές αρχές.

Σχεδόν όλοι οι Ρώσοι αντάρτες βρίσκονταν είτε στο εξωτερικό (στις Ηνωμένες Πολιτείες μια ελευθεριακή οργάνωση εργατών, η οποία διέθετε πάνω από 1 καθημερινή εφημερίδα, συγκέντρωνε σχεδόν 10.000 εμigréδες) είτε στη φυλακή ή άποιασμένοι στη Σιβηρία. Ο **Κάνεφ** πληροφορεί, ότι εκείνη τη δεδομένη χρονική στιγμή, υπάρχουν 6 ενεργοποιημένες ομάδες στη Ρωσία, που είχαν 220 μέλη. Η Φεβρουαριανή Επανάσταση του 1917 παρείχε στο κίνημα ένα εντυπωσιακό άνοιγμα: Αμέτρητοι φυλακισμένοι απελευθερώθηκαν και 'οι εμigréδες επιστρέψανε. Ο αγώνας παίρνει νέα πνοή, ο αριθμός των μελών αυξά-

νει με μια τρομερή ταχύτητα: η Ομοσπονδία της Μόσχας μετρίονταν σε 60 συνδεδεμένες ομάδες. Η αναρχο-κομμουνιστική ομοσπονδία του Πέτρογκραντ μετρούσε λίγο πριν την Οκτωβριανή Επανάσταση 18.000 Μέλη. Ο **Πέτρος Αρσινόφ**, ιστορικός του Μαχνοβίτικου κινήματος και ενεργό μέλος της ομοσπονδίας της Μόσχας το 1917, υπολόγιζε τότε το συνολικό αριθμό των ένοπλων Ρώσων αναρχικών σε περίπου 30 με 40 χιλιάδες (από το περιοδικό «Μάσες» του Δεκέμβρη του 1947, νούμερο 12).

Ο **Κάνεφ** δίνει ανταποκρινόμενος σε δημοσιεύσεις και άλλες πραγματοποιημένες ενέργειες ανταρτών. 21 πόλεις στις οποίες πάτησαν πόδι οι αναρχικοί (όλα αυτά ισχύουν για τη Ρωσία, δεν συμπεριλαμβάνονται Ουκρανία, Καύκασος, Σιβηρία και οι Βαλτικές χώρες...). Σύμφωνα με τον **Κάνεφ**, η επιρροή των αναρχικών έφτασε στο ψηλότερό της σημείο αρχές του 1918, όταν είχαν πατήσει πόδι σε 73 πόλεις της Ρωσίας. Ο **Ανατόλι Γκόρνελικ** αναφέρει την εμφάνιση 100 ελευθεριακών εφημερίδων και περιοδικών στη Ρωσία και την Ουκρανία. Αυτή η αύξηση του αριθμού των μελών βασίζονταν στην παρέμβαση και τον γόνιμο αντίπαλο της στις εργατικές μάζες.

Σε μια συνέλευση οργανωμένη από την ομοσπονδία των αναρχο-κομμουνιστών του Πέτρογκραντ, πήρανε μέρος απεσταλμένοι από 95 εργοστάσια και από ένοπλους συνδέσμους. Δύο μέρες αργότερα μια άλλη συνέλευση συνένωσε τους αντιπροσώπους από 150 εργοστάσια και τους ένοπλους συνδέσμους. Σ' αυτήν την επιλεγμένη από τη συνέλευση συλλογικότητα, επονομαζόμενη «προσωρινή επαναστατική επιτροπή», στέλιανε ακόμη και οι Μπολσεβίκοι απεσταλμένους, και μόνο με παρέμβαση της κεντρικής επιτροπής του κόμματος απομακρύνθηκαν αργότερα.

Ο ρόλος των αναρχικών κατά τη διάρκεια των ημερών του Ιούλη είναι ήδη γνωστός, ειδικά οι συγκεκριμένες παρεμβάσεις των **Γιάρτσουκ** και **Μπλάιχμαν**. Ο τελευταίος καλούσε σε συνάντηση της 1ης μεραρχίας πολυβόλων — μια ελιτίστικη, πρωτοποριακή γκρουπά, εγκατεστημένη στο Πέτρογκραντ — «να κατακτηθεί η εξουσία, και να κατακτηθούν τα εδάφη, οι επιχειρήσεις, τα εργοστάσια και τα διαμερίσματα...», ενώ οι μπολσεβίκοι τους αντιμετώπισαν με κοροϊδευτικά γέλια σαν να διακήρυτταν αυτοσυγκράτηση. Χωρίς αυτές τις μέρες που κατέδειξαν την αδυναμία της κυβέρνησης **Κερένσκι** για δημόσια υποστήριξη και απέδειξαν, ότι η ένοπλη εξέγερση είναι ο μοναδικός ικανός δρόμος για την επιτυχία της κοινωνικής επανάστασης, ο Οκτώβρης δεν θα λάμβανε ποτέ μέρος — εν πάσει περιπτώσει όχι με τη συμμετοχή των Μπολσεβίκων. Ο **Κάνεφ** αναγνωρίζει το όφελος της κινητοποίησης των αναρχικών εκείνες τις μέρες, προσθέτει όμως σ' αυτό, ότι είναι παράδειγμα, τον «πως δεν πρέπει να κάνουν μια επανάσταση».

Ο **Κάνεφ** εξάλλου έχει ασκήσει κριτική σε 10 άρθρα του **Λένιν** τα οποία είχε γράψει αυτός μεταξύ του Φεβρουαρίου και Οκτωβρίου του 1917, όπου είχε επιδοθεί σε μια κριτική του αναρχισμού. Ο **Λένιν** εισήγαγε το δίλημμα στο οποίο βρίσκονταν το κόμμα του τότε ως εξής: «ή οι Μπολσεβίκοι θα ταχθούν στον αγώνα που προετοιμάζεται στην πρωτοπορία των επαναστατικών πρακτικών ή αλλιώς η μάζα θα καταπίαστεί με τον παλιό τρόπο σε αναρχικές μεθόδους». Σ' αυτήν την περίοδο εξηγούσε ακόμη: «ο αναρχισμός εμφανίστηκε ως τιμωρία στο αμάρτημα των ομοσπονδιστών, ως η άλλη πλευρά του, που είναι η αντίδραση στον κοινωνιστικό πρακτικισμό».

Ο **Λένιν** συμβούλευε να καταληφθεί η εξουσία, χωρίς να περιμένουν το 2ο Κογκρέσο των Σοβιέτ, «γιατί αλλιώς μπορεί το παρόν κόμμα του αναρχισμού να γίνει ισχυρότερο απ' ό,τι εμείς». Αργότερα τα ίδια δεδομένα θα τα κοιτάζει και θα τα περιγράφει κάτω από άλλη οπτική γωνία: «ο κίνδυνος του αναρχισμού θα υπάρχει πάντα σε μια επανάσταση» και «από τον αναρχισμό στην αντεπανάσταση είναι ένα βήμα μόνο απόσταση». Τώρα δεν είχε πλέον ανάγκη τους αναρχικούς, για να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά.

Οι αναρχικοί ναύτες **Γιοδστίν Σουκ** και **Ανατόλ Σελεσνιάκοφ** ανήκαν στους πρωτοπόρους αποφασιστικούς ενεργειών. Στη συγκέντρωση της 2 Αυγούστου 1917, το σημείο εκκίνησης για τη δημιουργία του Κόκκινου Στρατού, ο **Σουκ** είναι ένας από τους 5 υπεύθυνους. Με αφορμή τις υπεκφυγές των Μπολσεβίκων εξηγεί: «Δεν πρέπει να στριφογυρίζουμε όπως η γάτα γύρω από το ζεστό χυλό. Δεν πρέπει να περιμένουμε, πρέπει να ξεκινήσουμε άμεσα, να νικήσουμε τους αστούς».

Στην κατάληψη του χειμερινού παλατιού ο **Σουκ** ηγούνταν μιας ομάδας από 200 κόκκινους της νηοπομπής του Σλούσελμπουργκ.

Μετά την επίθεση ανακηρύχτηκε διοικητής ο **Σελεσνιάκοφ**. Αργότερα διέλυσε την εθνική συνέλευση, μετά κυνηγήθηκε μια περίοδο από την Τσεκά και έπεσε στην πρώτη γραμμή μιας φάλαγγας στον αγώνα ενάντια στους λευκούς. Ο **Σουκ** σκοτώθηκε αργότερα στον πόλεμο εναντίον των λευκών.

4 Αναρχικοί συμμετείχαν στο επαναστατικό γενικό επιτελείο, της ένοπλης επαναστατικής επιτροπής, το οποίο πραγματοποιήθηκε δίπλα στο σοβιέτ του Πέτρογκραντ: ο αναρχο-κομμουνιστής **Μπλέχμαν**, ο ατομικιστής αναρχικός **Μπογκάτσκι**, και οι αναρχο-συνδικαλιστές **Β. Σάτοφ** και **Ε. Γιάρτσουκ**. Πλήθος αναρχικών αγωνίστηκε — πάντα

κατά τον **Κάνεφ** — ενάντια στη λευκή αντίδραση του **Κερένσκι**, **Κράσνοφ**, **Ντενέκιν** και άλλων. Εκτός αυτού αναφέρει ο **Κάνεφ** ένα συγκεκριμένο αριθμό από αναρχικούς, που πήρανε μέρος στη δημιουργία των Συμβουλίων, μπήκανε στις εκτελεστικές επιτροπές κλπ.

Μέχρι τις μέρες του Οκτωβρίου είναι όλα καλά μεταξύ Αναρχικών και Μπολσεβίκων, οι οποίοι πολύ συχνά πολεμούσαν στο ίδιο πλευρό για την εξουσία των Σοβιέτ. Με την αρχή της δημιουργίας μιας «σοβιετικής» κυβέρνησης, που θα ονομασθεί από τους Μπολσεβίκους αυτοδύναμη, και οι οποίοι εκεί εκφράζανε την απαίτησή τους να κυβερνήσουν τα πάντα και να μονοπωλήσουν την νίκη, τα πράγματα δυσχαιρένονται. Γίνεται ξεκάθαρο, παρ' όλους τους μήνες του κοινού αγώνα και των κοινών εμπειριών, η παλιά αντιπαράθεση μεταξύ των υπερασπιστών μιας κεντρικής, εξουσιαστικής επαναστατικής ηγεσίας, με την οποία αυτοί ταυτίζονται και των υποστηρικτών της άμεσης και συλλογικής ανάληψης του Κοινωνικού και οικονομικού βίου από τους κεντρικά ενδιαφερόμενους, τους εργάτες δηλαδή, μέσω των οργανώσεων βάσης, που δημιουργήθηκαν με την επανάσταση: των Συμβουλίων.

Το κείμενο είναι απόσπασμα από το βιβλίο του
Alexandre Skirda: «L' octobre libertaire»
Paris 1973.

Μετάφραση από το

«Direkte Aktion»

όργανο της F.A.U. (Ελευθεριακή Ένωση Εργατών)

Δυτ. Γερμανία

Απόφαση της **Πρώτης Παιρωσικής Συνδιάσκεψης των Αναρχο-συνδικαλιστών**, Μόσχα, Αύγουστος 1918.

Μετάφραση.

Γνωρίζοντας, ότι η Επανάστασή μας είναι Κοινωνική Επανάσταση, η οποία θα ανάψει τις φλόγες μιας τελικής ταξικής αντιπαράθεσης σε όλο τον κόσμο, και σκεπτόμενοι, ότι στο παρόν χρονικό σημείο είναι απειλούμενη από μια τριπλή αντεπανάσταση

- την ξένη μπουρζουαζία,
- την εσωτερική αντεπανάσταση,
- και το παρόν κυρίαρχο κόμμα, που έγινε αντεπανάστατικό, ως συνέπεια της ειρήνευσης του Μπρεστ-Λιτόφσκ και της επακόλουθης προδοσίας του προλεταριάτου και της αγροτιάς της Πολωνίας, Λετονίας, Ουκρανίας, Φιλανδίας και οπουδήποτε, θεωρεί η **Πρώτη Παιρωσική Συνδιάσκεψη των Αναρχο-συνδικαλιστών** ως αναγκαίο, να οργανώσει τις δυνάμεις της όσο πιο γρήγορα γίνεται, για τον αγώνα ενάντια στους εχθρούς της εργατικής τάξης και της επανάστασης και για το ριζωμα και την ανάπτυξη της επανάστασης.

Σε σχέση μ' αυτόν τον σκοπό προτείνει η συνδιάσκεψη των αναρχοσυνδικαλιστών, να προωθηθεί στην συνείδηση της εργατικής μάζας στο παρόν χρονικό σημείο η αναγκαιότητα, ότι ο αγώνας πρέπει να προσανατολιστεί:

1. προς την απελευθέρωση από τον κρατικό καπιταλισμό και κάθε εξουσία
2. προς μια κομμουνιστική επανάσταση στον πολιτικό τομέα, με μία ένωση των ελεύθερων Σοβιέτ στη βάση του Φεντεραλισμού και προς μια συνδικαλιστική επανάσταση στον οικονομικό τομέα από μία παρόμοια ένωση ανεξάρτητων οργανώσεων των παραγωγών, των εργατών και των αγροτών
3. προς τη δημιουργία ελεύθερων Σοβιέτ των εργατών και των αγροτών και την κατάργηση του «Συμβουλίου της Λαϊκής Αστυνομίας», ως εχθρικού προς τα συμφέροντα της εργαζόμενης τάξης θεσμού
4. προς την κατάργηση του στρατού ως θεσμού και για τον γενικό εξοπλισμό εργατών και αγροτών, όπου το σύνθημα της «πατρίδας του σοσιαλισμού» πρέπει να παραμεριστεί ως ακατάλληλο, γιατί αυτή μπορεί να είναι μόνο όλος ο κόσμος

5. ενάντια στη μαύρη αντεπανάσταση, όπως π.χ. οι Τσεχοσλοβάκοι και άλλα παρτίδα του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού, χωρίς να ξεχνάμε, ότι το παλαιό-επαναστατικό μπολσεβίκικο κόμμα, μεταβλήθηκε σε κόμμα της στασιμότητας και της αντίδρασης

6. στην μεταφορά του ζητήματος της διατροφής στα χέρια των προλεταριακών και αγροτικών οργανώσεων και για τη λειτουργία των ένοπλων επιχειρήσεων στη χώρα, που οι αγρότες μόνο ενάντια στους εργάτες καταφέρονται και έτσι αποδυναμώνουν το επαναστατικό μέτωπο και δουλεύουν στα χέρια των αντεπανάστατων.

(Από το «The Anarchists in the Russian Revolution», London 1973 του Paul Avrich.)

ΟΙ ΑΡΓΕΝΤΙΝΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΥΖΗΤΟΥΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ

Μετά τη Βραζιλία κάτι ουσιαστικό φαίνεται να κινείται και στην Αργεντινή, τη χώρα με το ισχυρότερο αναρχικό επαναστατικό κίνημα της Λατινικής Αμερικής, ένα κίνημα που αντέχει στο διάβα του χρόνου και σε πείσμα των αλληπάλληλων σκληρών δικτατοριών, περονικών ή στρατιωτικών.

Έτσι μετά από αλληπάλληλες συναθροίσεις συντρόφων και συντροφισσών από τις περιφέρειες των May del plata, la plata, Santa Fe, Rosayio και Buenos Aires κατά τους μήνες Ιούνη, Ιούλη και Αύγουστο αποφασίστηκε να συγκληθεί για τις 10, 11, 12 του Οκτώβρη μια σύνοδος όλων των περιφερειών με σκοπό την ανάλυση της τωρινής κατάστασης του αργεντινικού αναρχικού κινήματος, την πρακτική του και διάδοσή του μέσα στην καθημερινότητα και τους κοινωνικούς αγώνες και την προώθηση απ' τη μεριά των συντρόφων της Αυτοδιεύθυνσης και του Αναρχοσυνδικαλισμού.

Τα θέματα αυτής της πλατιάς περιφερειακής συνάθροισης θα είναι: α) Η περιφερειακή ανάπτυξη του αργεντινικού αναρχισμού, η οργάνωση και τα χαρακτηριστικά του. β) Η ίδρυση πραχτορείου ελευθεριακής πληροφόρησης. γ) Οι θέσεις των αναρχικών για τον κοινωνικό μετασχηματισμό και δ) Η εξέταση της κατάστασης τοπικά και διεθνώς.

ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ: ΑΜΕΣΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ & ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

Η συμμετοχή των μαζών στην ένοπλη εξέγερση ενάντια στον νεο-αποικιακό στρατό των Somozas, ήταν για τον Carlos Fonseca, κύριο ιδρυτή του F.S.L.N. (Εθνικοαπελευθερωτικά μέτωπα Σαντινίστας) το 1962, μια κύρια αρχή δράσης. Δεν επρόκειτο να αντικαταστήσουν αυτό το στρατό με έναν άλλο (1)*, όπως έγινε σε πολλές αφρικανικές «επανάστασεις», όπου η καθοδηγήτρια χούντα έσπευδε να αυτοονομαστεί μαρξιστική-λενινιστική, αντιγράφοντας τις σοβιετικές δομές, για να αποκτήσει στρατιωτική βοήθεια από τα ανατολικά κράτη. Αλλά έπρεπε να καθυποτάξουν ορισμένους τομείς της μπουρζουαζίας για να αποφύγουν έναν «Σομοζισμό» χωρίς Σομόζα (2)*. Το 1978-79 είναι οι λίγο-πολύ οργανωμένες μάζες που επιτάχυναν την ένοπλη πάλη και την πτώση του δικτάτορα.

— Οι παράγοντες της Επανάστασης —

Το 1979, το προλεταριάτο αποτελεί το ένα τρίτο του εργαζόμενου πληθυσμού, 230.000 εργάτες, απ' τους οποίους 80.000 στη βιομηχανία. Ο λαός αποτελείται κυρίως από μισθωτούς αγρότες, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων δεν δουλεύει παρά τρεις μήνες το χρόνο στη συγγομιδή του καφέ και του βαμβακιού. Υπάρχουν επίσης φτωχοί χωρικοί που προέρχονται από τις ινδιάνικες κοινότητες, αποκλεισμένοι σ' ακαλλυέργητα βουνά πλανόδιοι πωλητές και μικροτεχνίτες.

Μόνο 11% των μισθωτών ήταν συνδικαλισμένοι (3)*, και τα πιο πολλά από τα 138 συνδικάτα ήταν συχνά συνεχνίες της εξουσίας, ή δεν υπήρχαν παρά μόνο στα χαρτιά, με την αξιοσημείωτη εξαίρεση της S.C.A.A.S. (τομέας δημόσιων έργων και οικοδομών).

Το 1979 δημιουργήθηκαν η C.S.T. (Σαντινιστική κεντρική εργαζομένων) και η A.T.C. (Σύλλογος εργαζομένων χωρικών). Ο συνδικαλισμός γνώρισε μια έκρηξη με τον τριπλασιασμό του αριθμού των συνδικαλισμένων σε 4 χρόνια, κάπου 89.000 μέλη στα 1.200 συνδικάτα.

Το Δεκέμβριο του 1982, η C.S.T. και η A.T.C. έχουν το 86% των συνδικαλισμένων. Οι υπόλοιποι μοιράζονται στην C.G.T. (πρόκειται στο Σοσιαλιστικό Κόμμα, ιδρύθηκε το 1963) στην C.A.U.S. (πρόκειται στο Κομμουνιστικό Κόμμα, ιδρύθηκε το 1973), στην C.T.N. (πρόκειται στο Χριστιανοσοσιαλιστικό Λαϊκό Κόμμα, ιδρύθηκε το 1972), στην C.U.T. και στην F.O. (πρόκειται στο MAP.ML Μαρξιστικό-Λενιστικό Κόμμα, ιδρύθηκε το 1972)(4)*.

Παραγωγή για την Επανάσταση

Κατά τη διάρκεια της ένοπλης εξέγερσης του 1978-79 που στοίχισε 40.000 νεκρούς, πολλές επιχειρήσεις υπέστησαν σημαντικές ζημιές από τις μάχες. Επιπλέον, η φυγή πολλών αφεντικών και κεφαλαίων στο εξωτερικό καθώς και η καταστροφή των λογιστικών βιβλίων έβαζε σε κίνδυνο την οικονομία. Οι εργάτες ξαναβρήκαν γρήγορα κάτω από τις διαταγές των μονάδων βιομηχανικής παραγωγής χωρίς να έχουν εγκαθιδρύσει κάποιο σύστημα αυτοδιεύθυνσης που θα μπορούσε να διαρκέσει, μιας κι έλειπαν τα σχέδια για κάτι τέτοιο. Τα συνδικάτα άφησαν τις επιχειρήσεις στο «χώρο» της λαϊκής ιδιοκτησίας (A.P.P.), που αποτέλεσε τον κρατικό τομέα. Η εξέγερση νομιμοποίησε τη συμμετοχή των εργαζομένων στη διεύθυνση των επιχειρήσεων.

Μέσα στο πλαίσιο του πολέμου και της υπο-ανάπτυξης που καταστρέφει τη νικαρουαγική οικονομία, το άνοιγμα του «μετώπου παραγωγής» από την C.S.T., συμπίπτει με την καμπάνια ενάντια στον κυρίαρχο αναφαβητισμό.

Η προτροπή των αγωνιστών της C.S.T. προς τους εργαζόμενους αφορούσε την συνδιαχείριση των επιχειρήσεων με σκοπό να: προστατέψουν τις εγκαταστάσεις από τα σμποτάζ των Κόντρας(5)*, να αυξήσουν την παραγωγή, να παρακολουθούν τις κινήσεις των κεφαλαίων, ν' αγωνιστούν για την εφαρμογή των κοινωνικών νόμων και των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας, να συμμετέχουν εκπρόσωποι των συνδικάτων στο πάρισμο διαφόρων αποφάσεων απ' το κράτος, μέσα στο πλαίσιο του αγώνα ενάντια στη γραφειοκρατία, την μη αποτελεσματικότητα και τη σπατάλη.

Ο εργατικός έλεγχος

Στις 19 Ιουλίου 1981, η Prensa, καθημερινή εφημερίδα που χρηματοδοτείται από την C.I.A., δημοσίευσε ένα κείμενο της C.T.N. για τη δημιουργία ενός αυτόνομου ταξικού συνδικαλισμού και την εγκαθίδρυση της «κοινωνικής κατοχής των εργαζομένων».

Κατά συνέπεια, τα μέλη του συντηρητικού κόμματος, ξεκινάνε στις βιομηχανίες της Granada ένα συμμετοχικό σύστημα που υποδοκιμάζεται όμως από την C.S.T. Αυτό το πρόγραμμα της μπουρζουαζίας αν και χρωματισμένο με επαναστατικούς τόνους, ήθελε στην ουσία να εδραιώσει την εξουσία των αφεντικών εξαπατώντας τους εργαζόμενους.

Η C.S.T. αντέδρασε αμέσως με τη δεύτερη γενική συνέλευση για την ενότητα των εργαζομένων διεκδικώντας τη συμμετοχή στον προγραμματισμό της παραγωγής με εργατικό έλεγχο στην πορεία των επιχειρήσεων(6)*. 422 στις 718 συλλογικές συμβάσεις εμπεριέχουν τους όρους της συμμετοχής όπως: σύνθεση του εσωτερικού κανονισμού, έλεγχος των προαλήψεων, έλεγχος των τιμών και της ποιότητας της παραγωγής, επαγγελματική εξειδίκευση.

Ο εργατικός έλεγχος γνώριζε όρια, τα οποία έπρεπε να ξεπεράσει μέσω της πρακτικής σε ορισμένες περιπτώσεις.

Οι «συνελεύσεις οικονομικής αναδραστικοποίησης» C.A.R.E.) που δημιουργήθηκαν το 1980, περιέχουν το προσωπικό της επιχείρησης, τη διεύθυνση του συνδικάτου και μερικές φορές μέλη της κυβέρνησης και υπεύθυνους του F.S.L.N. Αυτές διαχειρίζονται το σχεδιασμό και την πορεία της παραγωγής των επιχειρήσεων και της οικονομίας γενικότερα. Αυτός ο διευρυμένος ορίζοντας άνοιξε το δρόμο για πρακτικές όπως η «carga al pueblo»(7)* αρκετά ταραχώδεις με αυταρχικούς διευθυντές.

Ορισμένες A.R.E. παράλασαν από την γραφειοκρατία των διευθύνσεων των συνδικάτων ή από συστηματικές αντιπαραθέσεις συνδικάτων. Άλλες μετασχηματίστηκαν σε «συμβούλια παραγωγής(8)*» με εκλεγμένους και άμεσα ανακλητούς αντιπροσώπους από τη γενική συνέλευση. Μερικές φορές συγκλήθηκαν και «πειθαρχικά συμβούλια» για επιβολή ποινών και αντικαταστάσεις προσωπικού μέσα απ' τα οποία γινόταν συζήτηση με τους εργαζομένους πάνω στις επιπτώσεις των επαγγελματικών λαθών πάνω στην πορεία της επιχείρησης, πάνω στην οικονομία του πολέμου, πάνω στην ηθική των συντρόφων στη δουλειά. Το ρίσκο της γραφειοκρατικοποίησης συνδυασμένο με την ύπαρξη των κρατικών δομών, θα μπορούσε να μεταβάλει τα συμβούλια αυτά σε πλαιοκρατικές δομές των εργατών όπως στη Λιβύη και στη Μπουρκίνα Φάσο.

Το 1983 έγιναν οκτώ σχέδια-πilotοί για την αυτοδιεύθυνση στις βιομηχανικές επιχειρήσεις της A.P.P. Το χυτήριο του León, ακολουθεί αυτό το δρόμο αυτοδιεύθυνσης. Αυτό το χυτήριο είναι ένας από τους πέντε στρατηγικούς τομείς της οικονομίας της χώρας το 1987, γιατί παράγει ανταλλαγματικές αξίες που πέφτουν σημαντικά εξαιτίας, του οικονομικού μπλοκαρίσματος από τις U.S.A. και της φοβερής ανάπτυξης της μαύρης αγοράς που τρέφει την κερδοσκοπία.

Οι σημαντικές αποφάσεις πάρθηκαν από τη γενική συνέλευση των 350 εργαζομένων της επιχείρησης, που είναι ολοι συνδικαλισμένοι στην S.C.A.A.S(9)*. Η επιτροπή αποτελείται από 7 εκλεγμένα μέλη.

Η προέλευση αυτής της πρωτοβουλίας βρίσκεται στην επιτροπή βάσης του F.S.L.N. Μια γενική συνέλευση αποφάσισε τα καινούργια ωράρια(10)* από 6h έως 18h. Το εργοστάσιο πρέπει να λειτουργήσει το Γενάρη του '88, με μια σημαντική καθυστέρηση που οφείλεται στην ολοσχερή έλλειψη εργαλείων(11)* και στην πάρα πολύ αδύνατη παραγωγικότητα. Η επιτροπή βάσης του F.S.L.N., σχημάτισε μια οικονομική ταξιαρχία 50 εθελοντών που δουλεύουν τα Σαββατοκύριακα. Μια τέτοια προσφορά ενέργειας δεν οφείλεται μόνο στους παρακινητές όπως το ράδιο, αλλά κυρίως στην υπευθυνότητα των αγωνιστών, οι οποίοι το 1986 πήγαν εθελοντικά στην εμπόλεμη περιοχή να μαζέψουν καφέ. Χωρίς τη συμμετοχή των εργαζομένων όλες αυτές οι δομές δεν θα ήταν παρά πύργοι από τραπουλόχαρτα.

Το κρατικό αδιέξοδο

Η κατάσταση των εργαζομένων είναι δύσκολη. Πραγματικά, ο κατώτερος μισθός κυμαίνεται ανάμεσα στις 60.000 cordobas (León, Granada) και στις 100.000 c\$ (Managua), δηλαδή 2.000 με 3.000 c\$ τη μέρα(12)*.

Το 1987 οι μισθοί αυξήθηκαν κατά 55% κάτω από την πίεση των συνδικάτων μιας και οι τιμές της μαύρης αγοράς αυξήθηκαν κατά 300%. Μια λίβρα καλαμποκιού στοιχίζει στη μαύρη αγορά 1.800 c\$ και κάθε οικογένεια έχει τουλάχιστον 4 παιδιά, πράγμα που οδηγεί σε μια καθημερινή πάλη για την επιβίωση.

Τα μαγαζιά του υπουργείου Εσωτερικού Εμπορίου με τιμές σε σχέση με τους μισθούς, που δέχονται με μια κάρτα προμηθειών, παρουσιάζουν έλλειψη ανεφοδιασμού.

Ορισμένοι εργαζόμενοι πληρώνουν το 2% του μισθού τους για να μπορούν να επωφεληθούν από την συνδικαλιστική κοπερατίβα διανομής. Οι δημόσιες υπηρεσίες έχουν νορμάλ ταρίφες αλλά η ζήτηση δεν ικανοποιείται από την υποδομή και τα μέσα που υπάρχουν.

Αυτή η κατάσταση λοιπόν λειτουργεί αρνητικά και εμποδίζει τον κοινωνικό πειραματισμό. Ορισμένοι υπεύθυνοι του F.S.L.N. φυλακίστηκαν για διαφθορά και στην Managua, τα μπόνια λαδιού που δόθηκαν από τη Σοβιετική Ένωση πουλιούνται στη μαύρη αγορά. Η θέση που είχαν πάρει ορισμένοι υπεύθυνοι της C.S.T. το Φεβρουάριο του '87 ενάντια στην κερδοσκοπία δεν πρέπει να έγινε πράξη.

Στο León οι «comarcas» συνδέονται μόνο με το micoín και το E.N.A.B.A.S., κρατικό οργανισμό που αγοράζει την παραγωγή των κοπερατίβων και ελέγχει τη διανομή της στα σούπερ-μάρκετ του micoín. Οι λαϊκές οργανώσεις και ιδίως η C.D.S. πληροφορούνται μόνο από τη συμμετοχή του αντιπροσώπου του micoín στη δημοτική επιτροπή ανεφοδιασμού. Βρισκόμαστε μακριά από μια γενική ένωση των παραγωγών, αν και η μαύρη αγορά καθαρίστηκε, εν μέρει(14)*. Παρ' όλ' αυτά, παρουσιάζονται πειράματα κοινωνικοποίησης, όπως η διανομή παγωτών από συλλόγους μαθητών, γονιών, καθηγητών με επίσημες τιμές μέσα από μια συμφωνία με την επιχείρηση του A.P.P. την E.N.I.L.A.C.(15)*.

Αυτή η δραματική κατάσταση της μιζερίας απειλεί τα αποκτήματα της επανάστασης. Έτσι οι οργανωμένοι σε κοπερατίβες χωρικοί του Somotillo, που ήταν υποχείρια ενός τοκογλόφου μεγαλοιδιοκτήτη στο καθεστώς Somozas, βλέπουν τις προσπάθειές τους να περιορίζονται από την έλλειψη νερού και ηλεκτρικού, καθώς και υλικών που πρέπει να αγοράζουν με δολάρια από την Costa Rica.

Η κοινωνική πρόοδος λιμνάζει μιας κι ο πόλεμος τρώει το μισό εθνικό προϋπολογισμό μιας και τα σμποτάζ των Κόντρας δεν σταματάνε(16)*.

Η βοήθεια από την Κούβα και τα ανατολικά κράτη επιτρέπει στη Νικαράγουα να επιβιώει ενάντια στην επίθεση της U.S.A. Αυτή η βοήθεια ασκεί μια «γοητεία» στα πλαίσια του F.S.L.N., γιατί με τέτοιους «φίλους» είναι «φυσικό» να ενδιαφερθείς για τις ιδέες τους, μιας

και οι Σοβιετικοί κι η Κούβα είναι οι μόνοι που τροφοδοτούν με βιβλία τα βιβλιοπωλεία, τα σχολεία και τις βιβλιοθήκες. Έτσι η μαρξιστική ιδεολογία κυριαρχεί στα πανεπιστήμια και το σύστημα της κυβερνητικής δημόσιας λογιστικής που είναι δανεισμένη από τον «μεγάλο αδερφό», εφαρμόζεται στην νικαρουαγική οικονομία.

Ακόμα κι η αρχή της μη ευθυγράμμισης υπέστη τις επιπτώσεις του κόκκινου κόματος, μιας κι όταν η Solidarnosc (Αλληλεγγύη) αυτοδιευθυνόμενο συνδικάτο 10 εκατομ. μελών διαλύθηκε από το στρατιωτικό πραξικόπημα, το F.S.L.N. δεν πήρε θέση!

Φυσικά τα μέλη του F.S.L.N. δηλώνουν συνέχεια ότι θα μείνουν αμετακίνητοι στις αρχές τους αλλά και οι πειραματισμοί αυτοδιαχείρισης μπορούν να αντιμετωπίσουν τον κρατικό αυταρχισμό των υπαρκτών μοντέλων και θεσμών. Η κοινωνική έρευνα αναπτύσσεται μόνο στα επίπεδα όπου δεν εμποδίζεται από τον κρατισμό(17)*. Άλλωστε ο Sandino είχε διώξει τον Farabundo Marti απ' το στρατό του «γιατί ήθελε να με μπερδέψει με τους κομμουνιστές(18)*. Το Γενάρη του 1930, ο Santino απομάκρυνε την Komintern(19)* πράγμα που έκανε το Μεξικάνικο(20)* Κομμουνιστικό Κόμμα να δηλώσει ότι ο «στρατηγός των ελεύθερων ανθρώπων» πέθανε σαν φτωχοδιάβολος.

Από Monde Libertaire No 679

Σημειώσεις:

1. Jaime Wheelock Roman, Vanguardia y revolución en las sociedades periféricas. Single veintiuno, Mexico 1986.
2. Pedro Joaquin Chamorro (διευθυντής της La Prensa), οι χριστιανοσοσιαλιστές κι όλοι που μετείχαν στην A.F.O. με τους «αντάρτες» του F.S.L.N. Jaime Wheelock Roman, El gran delafio. Έκδοση Nueva Nicaragua, Managua.
3. Carlos M Vilos, in Participacion, cegestion y autogestion en America Latina, Francisco Iturraspe. Εκδ. Nueva sociedad, San José 1986.
4. Πολιτικά κόμματα της Νικαράγουα: Εθνικοαπελευθερωτικό Μέτωπο Σαντινίστας, Σοσιαλιστικό Κόμμα, Κομμουνιστικό Κόμμα, Κίνημα Λαϊκής Δράσης Μαρξιστών Λενινιστών, Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα, Ενωτικό Κεντροαμερικανικό Κόμμα, Αυτόνομο Φιλελεύθερο Κόμμα, Λαϊκό Κόμμα Χριστιανοσοσιαλιστών, Σοσιαδημοκρατικό Κόμμα, Κοινοβουλευτικό Φιλελεύθερο Κόμμα, Συντηρητικό Δημοκρατικό Κόμμα.
5. Στόχοι που έχουν πραγματοποιηθεί κυρίως από τους C.P.F., ένοπλος τομέας από παλιούς εργάτες, αλλά υπάρχει ακόμα επιτήρηση από πύργους φύλαξης.
6. 75% υπογράφηκαν από την C.S.T.
7. «Μπροστά στο λαό» οι υπεύθυνοι πρέπει να λογοδοτούν.
8. Η επιτροπή της επιχείρησης ή τεχνικο-διαχειριστικές επιτροπές.
9. Ήρθαν μέλη του C.A.U.S. να ερευνησουν αλλά δεν απευθύνθηκαν παρά μόνο στο μηχανικό.
10. Barti cada της 4 Αυγούστου 1987.
11. Η ημερομηνία του 1988 καθορίστηκε μετά από συμφωνία με τους Βούλγαρους προμηθευτές εργαλείων.
12. 500 cordobas = 10 δρχ.
13. Επιτροπή που αποτελείται από αγροτικές οργανώσεις με αντιπροσώπους του micoín.
14. Σημαντική μείωση των πωλητών χωρίς άδεια.
15. Barricada της 22 Αυγούστου 1987.
16. Για να γιορτάσουν τις συμφωνίες ειρήνης οι Κόντρας σκότωσαν στις 23 Αυγούστου 1987 πέντε αγροτικούς τεχνικούς.
17. Σο συνέδριο της «Asociacion pica de científicos sociales» τον Οκτώβρη '86 in Pensamiento proprio Νοβμβρης '86 για τη δημιουργικότητα ενάντια στο χυδαίο μαρξισμό.
18. Roman José. Maldito Pais.
19. Οι αντιθέσεις του Σαντινισμού Pierre Vaysiere 1985.
20. Τα μαρξιστικά κόμματα θεωρούν πάντα τους Σαντινίστας μικροαστάς αλλά αποφεύγουν να το δηλώνουν δημόσια.

ΙΣΠΑΝΙΑ: ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΑΝ ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Έξι αναρχικοί σύντροφοι σύρθηκαν στις 24 και στις 25 Σεπτέμβρη μπρος στο Εθνικό δικαστήριο της Μαδρίτης κατηγορούμενοι για συμμετοχή σε ένοπλη ομάδα και παραβάσεις του ειδικού αντιτρομοκρατικού νόμου.

Δύο απ' τους συντρόφους οι Joaquín Ruiz Jiménez και Fernando Salas κατάγγειλαν μέσω των δικηγόρων τους την έλλειψη ή και ανυπαρξία ενοχοποιητικών στοιχείων εναντίον τους ενώ κανείς απ' τους μάρτυρες που κατέθεσαν δεν ήταν σε θέση να τους αναγνωρίσει.

Το δικαστήριο όμως απέδειξε πως δεν δίκαιζε με ενοχοποιητικά στοιχεία, μάρτυρες, ενδείξεις, αποδείξεις κι όλα αυτά που κάθε φορά που διεξάγεται μια δίκη μπαίνουν στη «κρίση των δικαστών» για να βγάλουν την απόφασή τους. Δίκαισε θεωρώντας a Priori σαν έγκλημα ένα και μοναδικό πράγμα: την αναρχική ιδεολογία των «κατηγορουμένων».

Έτσι οι σύντροφοι καταδικάστηκαν σε βαρύτερες ποινές όπως στη περίπτωση του Matias Ripoll που καταδικάστηκε σε 34 χρόνια κάθειρξη.

Αυτοί το ίδιο δικαστήριο μόλις λίγες εβδομάδες πριν καταδίκασε ένα φασίστα που ομολόγησε απόπειρα δολοφονίας ενός αναρχικού σε 5 μήνες φυλάκιση!!

Αυτό θα πει δικαιοσύνη.

Υπεύθυνος έκδοσης:
Σπυριδωνίδης Δημήτρης
Σικίνου 27, ΑΘΗΝΑ

του Α. ΣΤΙΝΑ

Αναδημοσιεύουμε κείμενο του Α. Στίνα, από την αναρχική εφημερίδα «Αλληλεγγύη», Αρ. φύλ. 2, 31 Δεκέμβρη — 31 Γενάρη '84, με τίτλο «Περί Κοινωνικοποιήσεων». Στο κείμενο φαίνονται καθαρά οι αντιεξουσιαστικές του απόψεις και η περιφρόνησή του προς τους ηλίθιους κομματικούς και κρατιστές. Το κείμενο αυτό αναδημοσιεύεται σαν απάντηση στον αισχρό ψεύτη Α. Παπανδρέου, που αποτόλμησε υποκριτικά να «αποτίσει φόρο τιμής στον παλιό φίλο Α. Στίνα» στην σύνοδο της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ μια απάντηση του ίδιου του Α. Στίνα, έστω και μετά θάνατο.

Θα σταθούμε πολύ γενικά στις κοινωνικοποιήσεις. Τι ήταν οι κοινωνικοποιήσεις για το επαναστατικό εργατικό κίνημα και τι είναι αυτές που πραγματοποιεί το ΠΑΣΟΚ και που, όπως είπε ο κ. Παπανδρέου, αυτό ξεχωρίζει το ΠΑΣΟΚ από τα Κομμουνιστικά κόμματα που αντί να κοινωνικοποιούν, αυτά κρατικοποιούν τις επιχειρήσεις.

Η άμεση κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής αναγραφόταν στα προγράμματα όλων των εργατικών κομμάτων και των αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων. Όλα τα μέσα παραγωγής, είτε αυτά ανήκουν σε ιδιώτες, είτε σε εταιρείες, είτε σε τράστ, είτε σε αυτόνομους οργανισμούς, είτε στο κράτος, γίνονται κτήμα ολόκληρης της κοινωνίας και τη διεύθυνσή τους αναλαμβάνουν οι άμεσοι παραγωγοί. Αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να ανατραπεί το εκμεταλλευτικό καθεστώς, να διαλυθεί το κράτος όπως και κάθε άλλος καταναγκαστικός μηχανισμός και η εξουσία να περάσει στις εργαζόμενες μάζες, μέσω των εργατικών συμβουλίων, οργάνων που τα δημιουργούν οι ίδιες οι μάζες, που τα μέλη τους εκλέγονται και ανακαλούνται απ' αυτές, που λογοδοτούν σ' αυτές και είναι υπεύθυνα απέναντί τους.

Εάν υποθέσουμε ότι οι επιχειρήσεις, που "κοινωνικοποιεί" το ΠΑΣΟΚ, περνάν πράγματι στα χέρια των εργατών και των υπαλλήλων που δουλεύουν σ' αυτές και τότε ακόμα θα είχαμε απλώς μετοχικές εταιρείες με μετόχους αυτούς τους εργαζόμενους και υπαλλήλους. Θα λειτουργούσαν μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία και σύμφωνα με τους νόμους της καπιταλιστικής οικονομίας.

Τέτοιες προσπάθειες συγκρότησης "σοσιαλιστικών" επιχειρήσεων με ίσα δικαιώματα, ίσα καθήκοντα και ίσο για όλους ημερομίσθιο, ανεξάρτητα από βαθμό και ειδικότητα, είχαν γίνει πολλές στο παρελθόν από προμαρξιστικούς σοσιαλιστές ή από ομάδες προχωρημένων εργατών. Όλες είχαν την ίδια τύχη, είτε υπόκυψαν στον ανταγωνισμό των όμοιων καπιταλιστικών επιχειρήσεων και διαλύθηκαν, είτε κατάληξαν κι αυτές σε καθαρά καπιταλιστικές επιχειρήσεις.

Αλλά οι δήθεν κοινωνικοποιημένες κρατικές επιχειρήσεις του ΠΑΣΟΚ δεν έχουν καμιά σχέση με τις παραπάνω. Όλη η υπόθεση της "κοινωνικοποίησης", που τόση προβολή της έγινε, περιορίζεται στην εκλογή εργατών αντιπροσώπων σε μια επιτροπή που κι αυτής οι αρμοδιότητες είναι συμβουλευτικές. Στην επιτροπή θα συμμετέχουν και άλλοι "φορείς" και η "συμβουλευτική" ψήφος των εργατών θα είναι πάντα μειοψηφία.

Οι "κοινωνικοποιήσεις" του ΠΑΣΟΚ δεν είναι τίποτε άλλο από σαπουνόφουσες, απ' αυτές που διαβάζουμε ή ακούμε κάθε μέρα στον τύπο ή στα μαζικά μέσα "ενημέρωσης".

Δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρχει τίποτε μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία που να έχει μια οποιαδήποτε σχέση με τον Σοσιαλισμό. Σ' αυτό ξεχωρίζει η σοσιαλιστική επανάσταση από την αστική.

Ενώ η αστική επανάσταση δεν είχε παρά να καταργήσει τα εμπόδια και να επιτρέψει την πλήρη ανάπτυξη μιας καπιταλιστικής παραγωγής ήδη ανεπτυγμέ-

νης μέσα στους κόλπους της παλιάς κοινωνίας, η σοσιαλιστική επανάσταση πρέπει να μεταμορφώσει συνειδητά την κοινωνία. Και το ουσιαστικό περιεχόμενο αυτής της μεταμόρφωσης είναι η κατάργηση της διαίρεσης της κοινωνίας σε διευθύνοντες και διευθυνόμενους. Η κατάργηση αυτού του θεμέλιου κάθε εκμεταλλευτικής κοινωνίας και η ανάληψη όλων των εξουσιών και όλων των αρμοδιοτήτων από τις ίδιες τις εργαζόμενες μάζες. Τότε μόνον η παραγωγή και η οικονομία κοινωνικοποιούνται, γίνονται δηλαδή πραγματικά κτήμα ολόκληρης της κοινωνίας. Όλα τα άλλα είναι χονδραειδής απάτη.

Αυτό που γίνεται στην Ελλάδα, γίνεται και σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες δίχως ντόρο, δίχως νταϊλίκια και δίχως την επικέτα της σοσιαλιστικής αλλαγής.

Οι κρατικοποιήσεις, η αύξηση του όγκου των κρατικών επενδύσεων, ο απόλυτος έλεγχος του κράτους στην οικονομία, η διαρκώς και σε μεγαλύτερη κλίμακα επέκταση του κρατικού ελέγχου σ' όλες τις εκδηλώσεις της δημόσιας ζωής, είναι ένα φαινόμενο που παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις σ' όλες τις χώρες, με μια διαφορά μόνο στους ρυθμούς και στα μέσα.

Το κράτος μετατρέπεται σ' όλες τις καπιταλιστικές χώρες από όργανο προστασίας της άρχουσας τάξης σε διευθυντή και συντονιστή της οικονομίας. Αυτή η μετατροπή δεν παρουσιάζει τίποτε το παράδοξο. Η εκμεταλλευτική κοινωνία περνάει από τη βασιλεία του χρηματιστικού κεφάλαιου, των τράστ και των μονοπωλίων σε μια άλλη, στην αμέσως επόμενη φάση: στον κρατικό ή πιο σωστά στον γραφειοκρατικό καπιταλισμό.

Αυτή η γραφειοκρατικοποίηση επιφέρει βαθιές τροποποιήσεις στη διάρθρωση και στη λειτουργία της κοινωνίας. Η κοινωνία κυριαρχείται από μια γραφειοκρατική ιεραρχική διάρθρωση και μεταμορφώνεται σ' ένα πολύπλοκο σύστημα πυραμίδων. Οι σχέσεις εκμετάλλευσης στην γραφειοκρατιστική κοινωνία παίρνουν όλο και περισσότερο τη μορφή ιεραρχικών σχέσεων.

Πολλοί από τους παλιούς επαναστάτες θεωρούσαν αναπόφευκτη τη γραφειοκρατικοποίηση της καπιταλιστικής κοινωνίας, εάν φυσικά δεν ανέτρεπε το καπιταλιστικό καθεστώς η εργατική τάξη πριν αυτό φτάσει σ' αυτή του τη φάση. Και για όλους αυτούς όχι μόνον η κρατικοποίηση της παραγωγής και το σχέδιο δίχως την εξουσία των μαζών δεν ήταν απόδειξη και εγγύηση του σοσιαλιστικού χαρακτήρα της κοινωνίας, αλλά αντίθετα σήμαινε μια ριζική επιδείνωση των ταξικών ανταγωνισμών και μια πιο βαριά και πιο πλήρη μορφή της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Ο "σοσιαλιστικός" λοιπόν μετασχηματισμός δεν είναι άλλο από τον γραφειοκρατικό μετασχηματισμό της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, μετασχηματισμό που καθορίζεται από τους οικονομικούς νόμους αυτής της κοινωνίας.

Και μόνον το γεγονός ότι ο "σοσιαλιστικός" αυτός μετασχηματισμός "πραγματοποιείται" από το ΠΑΣΟΚ, από το κόμμα δηλαδή που κατέχει την εξουσία και από το κράτος, αρκεί για να μας δείξει ότι σ' αυτόν το "σοσιαλιστικό" μετασχηματισμό δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρχει ούτε ίχνος σοσιαλισμού.

Ο Σοσιαλισμός, η κοινωνική, πολιτική, οικονομική και πνευματική χειραφέτηση των λαϊκών μαζών δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνον απ' αυτές τις ίδιες τις εργαζόμενες μάζες, όταν αυτές βρουν στον ίδιο τον εαυτό τους τη συνειδηση, τη δύναμη και την θέληση να ανατρέψουν το εκμεταλλευτικό καθεστώς και να πάρουν στα χέρια τους τη διεύθυνση της κοινωνίας.

Δεν υπάρχει πιο παράλογη και πιο επικίνδυνη για τις μάζες αυταπάτη απ' το να πιστεύουν ότι είναι δυνατόν η κοινωνική τους απελευθέρωση να πραγματοποιηθεί από το κράτος και το κόμμα. Αυτό θα έπρεπε να σημαίνει: ότι το οικονομικό στρώμα που κατέχει την εξουσία, διευθύνει την οικονομία και διαχειρίζεται τον κοινωνικό πλούτο, όχι μόνον δεν θα επωφεληθεί απ' αυτό και δεν θα δημιουργήσει προνόμια για τον εαυτό του, αλλά αντίθετα, θα μεταβιβάζει συνειδητά τις εξουσίες του, έστω και με δόσεις, στις λαϊκές μάζες μέχρι που να διαλυθεί αυτό το ίδιο μέσα σε μια αταξική κοινωνία ισότητας, ελευθερίας, δίχως κράτος, χωροφύλακες, δεσμοφύλακες, κτλ.

Αυτό ούτε έγινε ποτέ στην Ιστορία, ούτε και πρόκειται να γίνει και μόνον οι ηλίθιοι μπορούν να πιστέψουν αυτούς που το υπόσχονται.

Από ανακοίνωση της C.N.T. Vitoria-Grastier

Στις 28 του τελευταίου Οκτώβρη άρχισε η δίκη, η οποία θα συνεχιστεί τη 1η Δεκέμβρη στο Εθνικό δικαστήριο της Μαδρίτης, των έξι (6) συνδικαλιστών της CNT της Vitoria, που κατηγορούνται για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις, και για επιμέρους αδικήματα όπως καταστροφές, επιθέσεις, απειλές, απόπειρες δολοφονίας.

Τα πρόσωπα τα οποία απειλούνται με καταδίκη 105 χρόνων φυλάκισης συνολικά είναι τα εξής:

José Manuel: Μέλος της επιτροπής της επιχείρησης του Michelin και συνδικαλιστής της CNT.

Sandiego Abad: Πρώην μέλος της επιτροπής της επιχείρησης του Michelin, πρώην αντιπρόσωπος του συνδικαλιστικού τομέα της CNT του Michelin.

Vicente Alvarado: Αντιπρόσωπος του συνδικαλιστικού τομέα της CNT του Michelin.

Guillermo Guerrero: Συνδικαλιστής της CNT στην επιχείρηση του Michelin, πρώην μέλος της επιτροπής της επιχείρησης.

Guillermo Argos: Μέλος της επιτροπής της επιχείρησης του E.R.T. (Explosivos Rio Tinto = εκρηκτικές ύλες Rio Tinto).

Και **Andrés Sanchez** = συνδικαλιστής εργαζόμενος στους Canon.

Όλοι είναι μέλη της CNT και έχουν καταλάβει διάφορες υπεύθυνες θέσεις στη CNT της Vitoria, μερικοί δε και σε περιφερειακό επίπεδο, στη χώρα των Βάσκων.

Στις 27 και 29 Νοέμβρη του 1984 ειδικά σώματα της αστυνομίας εισέβαλλαν στα σπίτια των συντρόφων χρησιμοποιώντας εναντίον τους τον αντιπροπομοκρατικό νόμο και τους κράτησαν σε πλήρη απομόνωση σε τμήμα αστυνομικό 7 ως 9 μέρες, κάτω από απειλές και επιθέσεις.

Στερώντας τους από κάθε νομική και δικαστική βοήθεια, που δικαιώνονταν. Οι αστυνομικοί τους απέσπασαν με βασανιστήρια «ομολογίες» που έχουν σημάδια της ψυχικής κατάστασης των συντρόφων εκείνες τις μέρες.

Έγιναν πολλές κινητοποιήσεις σαν άμεση απάντηση στη φυλάκιση

και βασανισμό των συντρόφων και στις 28 Οκτώβρη μια απεργία σε πολλές επιχειρήσεις της περιοχής είχε σαν συνέχεια συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις για πολλές μέρες.

Η επιχείρηση ποινικοποίησης της δράσης της CNT είχε και συνέχεια και ενισχύθηκε απ' τον αντιπροπομοκρατικό νόμο που ισχύει. Ο νόμος αυτός επιτρέπει τη βίαιη μεταχείριση και τα σκληρά βασανιστήρια, χάρη στην απομόνωση διάρκειας 10 ημερών κατά την οποία οι σύντροφοι κρατούνται μυστικά, χωρίς καμμία νομική βοήθεια και δικαστική επέμβαση.

Η εφαρμογή αυτού του νόμου έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, όπως το αποδεικνύει η φυλάκιση 150 περίπου προσώπων το μήνα, απ' τους οποίους 10% μόνο οδηγούνται στα δικαστήρια.

Ο αντιπροπομοκρατικός αυτός νόμος που εκδόθηκε απ' το PSOE (Σοσιαλιστικό-εργατικό κόμμα Ισπανίας) είναι πολύ πιο σκληρό και κατασταλτικός απ' ότι ο προηγούμενος που είχε ψηφιστεί απ' το UCD (κέντρο-δεξιό κόμμα), και δίνει τη χαρακτηριστική βολή στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η νομοθετική σκληρότητα και οι παράνομες πρακτικές που εφαρμόζονται μ' αυτό το νόμο, αν και είναι αντίθετα προς το Ισπανικό σύνταγμα, αποτελούν μια προσπάθεια για να δοθεί δικαστική νομιμότητα σε μια κατάσταση άγριας καταστολής και θεμελιώνουν έτσι κάθε φορά το νέο αστυνομικό Κράτος.

Οι σύντροφοι που αναφέρθηκαν παραπάνω κατά τη διάρκεια της φυλάκισής τους υπέστησαν πολλά βασανιστήρια σωματικά αλλά και ψυχολογικά, όπως π.χ. απειλές ενάντια στις οικογένειές τους που πιέστηκαν για να εγκαταλείψουν κάθε δραστηριότητα και να φύγουν απ' τη Vitoria.

Άλλοι σύντροφοι δέχτηκαν επιθέσεις στο δρόμο, ή καθώς έβγαιναν απ' τη δουλειά τους, από αστυνομικούς, για να πειστούν να φύγουν απ' τη Vitoria.

Οι πρακτικές αυτές βασανισμού και τρομοκρατίας των συντρόφων, καταγγέλλθηκαν με διάφορους τρόπους απ' αυτούς.

Οι αρχικές κατηγορίες ενάντια στους συντρόφους περιελάμβαναν συμμετοχή σε 3-4 ένοπλες ομάδες μεταξύ των οποίων και η στρατιωτική ETA. Ευθύνη για επιθέσεις και απόπειρες δολοφονιών κατά 2 διευθυντών του Michelin, του προσώπου του Michelin και άλλων, και αδικήματα καταστροφών, απειλών και άλλων επιθέσεων.

Μετά τη δίκη του Ιουνίου του 1985, οι κατηγορίες μειώθηκαν, αλλά παρέμειναν: Μία αποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας, καταστροφές σε γκαλερί τέχνης, απειλές στην ομάδα «Non syndiqués», επίθεση ενάντια σ' έναν «jaune (κίτρινο)».

Αποδεικτικά στοιχεία δεν υπάρχουν και οι τελευταίες κατηγορίες δεν στέκονται παρά μόνο χάρη στις «ομολογίες» που αποσπάστηκαν απ' τους συντρόφους κατά τη διάρκεια βασανιστηρίων. Οι σύντροφοι απ' τη στιγμή που μεταφέρθηκαν απ' το αστυνομικό τμήμα, αρνούνται τις κατηγορίες που θέλουν να τους φορτώσουν, όπως τη συμμετοχή σε ένοπλες ομάδες.

Απ' όλα αυτά βγαίνει το ακόλουθο συμπέρασμα:

Η επιχείρηση που ξεκίνησε το Νοέμβρη του 1984, έγινε για να συλληφθούν και να χτυπηθούν «ενοχλητικοί» συνδικαλιστές. Είναι χαρακτηριστική άλλωστε η δήλωση του γενικού αντιπροσώπου του Michelin-Ισπανίας στον τύπο: «Ο κόσμος του Michelin είναι πολύ ευχαριστημένος που απαλλάχθηκε από ενοχλητικούς συνδικαλιστές». Φυσικά η πρακτική ενός μαχητικού συνδικαλισμού είναι πάντα ενοχλητική για τ' αφεντικά και την εξουσία. Η αντίληψη και οι πρακτικές της συνδικαλιστικής δράσης αναπτύχθηκαν απ' τους διωκόμενους συντρόφους, στη CNT αλλά και αλλού, στηρίζονταν στην άμεση δράση σαν μέθοδο πάλης (αγώνα). Δηλαδή, στη συνέλευση σαν αποφασιστικό σημείο της συμμετοχής των εργαζόμενων, τη δημιουργία συνδικαλιστικών οργανώσεων, και την έμπρακτη άρνηση του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού και των αντεργατικών σχεδίων της κυβέρνησης και των αφεντικών.

Πρόβαλλαν δηλαδή οι σύντροφοι ένα ριζοσπαστικό και συνετή συνδικαλιστικό αγώνα.